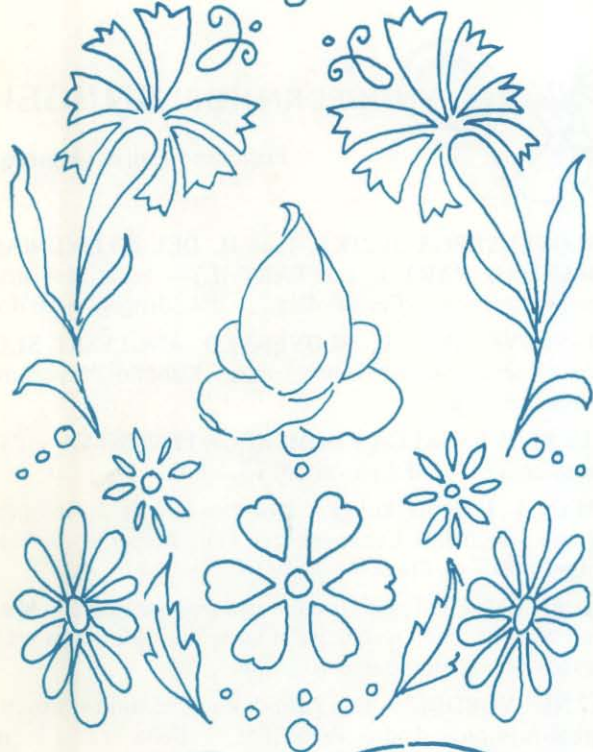
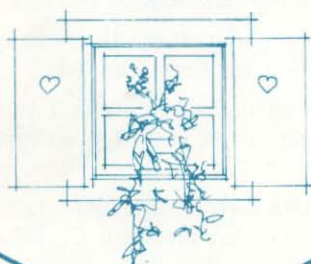

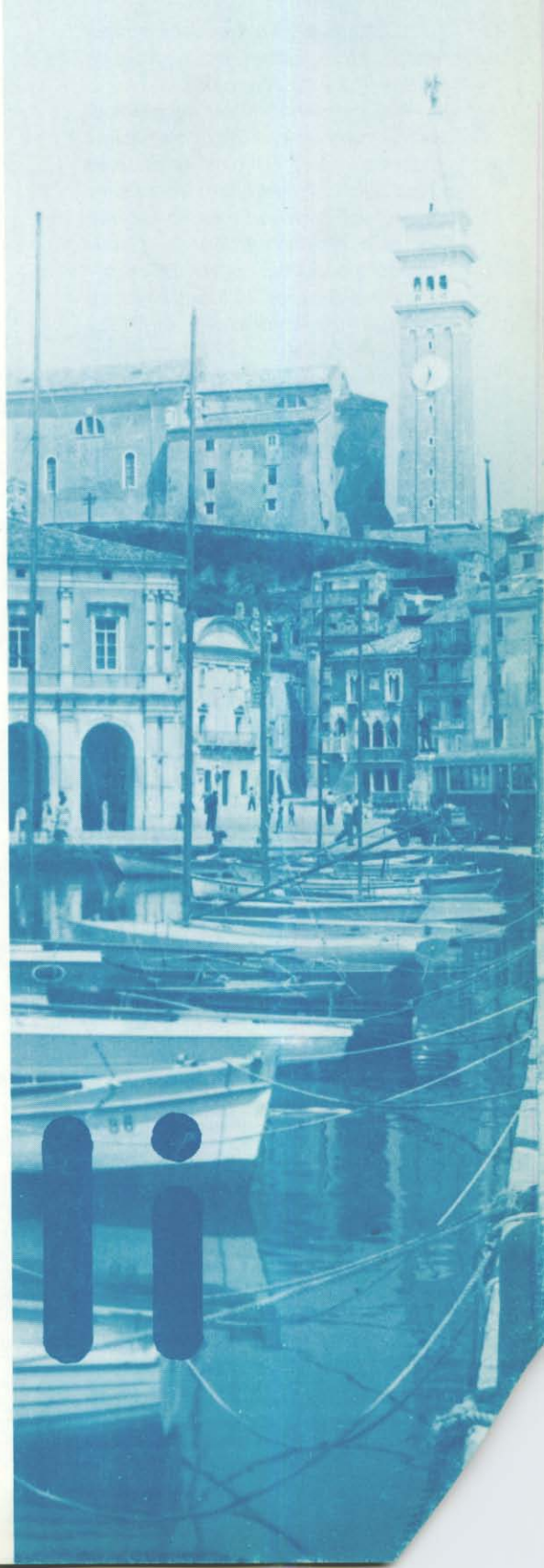
AVGUST

1984

misli

THOUGHTS — LETO 33

LJUDJE včasih kar nočejo razumeti: kljub razlagi trdijo svoje in nihče jih ne bo premaknil.

Naš mesečnik že od nekdaj vodi razne nabiralne akcije. Poleg stalne nabirke v svoj Tiskovni sklad (brez tega bi ob skromni naročnini res ne mogel več živeti) ima redno nabirko za naše afriške misijonarje. Ostale dodaja po priliki: za m. Terezijo v Indiji, za Baragov ali Slomškov svetniški postopek; pred leti so MISLI nabirale za naš rimski zavod Slove-nik, ob priliki potresov v Sloveniji in Črni gori za prizadete, enako za vietnamske begunce itd. . . . Na ta način so MISLI posredovale pomoč naročnikov za številne potrebe, kamor je darovalec pač namenil svoj prostovoljni dar. In še bodo!

Pa se mi je že zgodilo, da je na upravo prišlo pismo, katerega vsebino bi povzel v tale stavek: "Misli se bore s finančnimi težavami — prav vam je, kaj pa pošiljate denar na vse strani! . . ." Tudi v Melbourne sem že slišal smešne očitke, da darove za bodoči Dom počitka "pošiljam v Afriko" . . .

Le kaj bi rekli darovalci, ako bi njih dar npr. za afriške misijonarje enostavno obdržal za sklad MISLI? Kdo bi še zaupal taki upravi? MISLI vendar nimajo nič več in nič manj, če posredujejo darove v dobre namene. Pač pa ji je darežljivost zagotovilo, da bodo isti dobrotniki podprli tudi Tiskovni sklad.

— Urednik in upravnik

K naslovni sliki: Morja res nima-mo veliko, a naša obala je lepa in Pi-ran kaj slikovito obmorsko mesto, med počitnicami polno gostov.

misli

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v ceni ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) — Izdal Slovenian Research Center of America. — Cena I. dela 7.— dol., drugega 8.50 dol.

ANGLEŠKO—SLOVENSKI in SLOVENSKO—ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi (Komac—Škerlj), žepna izdaja. Končno dospela nova pošiljka. Cena 8.— dolarjev.

ANTOLOGIJA SLOVENSKEGA ZDOMSKEGA PESNIŠTVA — 280 strani. Cena vezani knjigi 16.— dol., broširani 13.— dol.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga — Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj je 40.—dol. (Posamezne knjige: prva 7.—, druga 9.— in tretja 28.— dol.)

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa pokojnega Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po vojni. Zares vredna branja. Cena vsem trem delom samo 10.— dol.

VERIGE LAŽNE SVOBODE — Ena zadnjih knjig, izdanih v Sloveniji v svetu. Napisal misijonar Andrej Prebil CM. — Cena vezani knjigi 13.— dol., broširani pa 10.— dol.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. I. Kunstlja. Cena 2.— dol.

PERO IN ČAS I. — Izbor iz pisanja Mirka Javornika od leta 1927 do leta 1977. Obsežna knjiga 529 strani. Cena 15.— dol.

NAŠ IN MOJ ČAS — Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal filozof dr. Vinko Brumen v Argentini. Cena vezani knjigi 13.— dol., broširani pa 10.— dol

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjave prič o tehar-skih dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. Cena 2.— dol.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Napisal Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. — Cena 2.— dol.

ZEMLJA SEM IN VEČNOST — Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.— dol.

MATI, DOMOVINA, BOG — Pesmi Ludvika Ceglarja. Cena 2.— dol.

TRENUTKI MOLKA — Misli za vsak dan leta je napisal lazarist Franc Sodja. Knjiga je izšla v Argentini. Vezana 4.— dol., broširana 3.— dol.

(THOUGHTS) — Religious and Cultural Monthly in Slovenian language — Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Establish-ed) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia + Izdajajo slovenski frančiškani v Avstra-liji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'BECKETT STREET, VIC. 3101 — Tel.: (03)861 7787 — Poštni naslov: MISLI, P.O.BOX 197, KEW, VIC. 3101 + Letna naročnina (Subscription) \$ 6.—; izven Avstralije (Overseas) \$ 10.—; letalsko s posebnim dogovo-rom — Naročnina se plačuje vnaprej — Poverjeništvu MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo — Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema — Za članke objavljene s podpisom odgo-varja pisec sam — Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 — Tel.: (03)380 6110

Usodna resolucija

NA ZADNJI konferenci A. L. P. v letošnjem juliju so člani avstralske delavske stranke v svoj program sprejeli kot princip *splava na zahtevo matere*. S tem so svojo politično stranko jasno opredelili za stranko, ki je za nasilno odpravo plodu, za umor nerojenih človeških bitij — to pa je v temelju nov koncept, ki ga doslej v strankinem programu ni bilo. Tu gre za razvoj, ki so mu v stranki že desetletje in več nasprotovali njeni katoliški člani in tudi drugi, ki imajo po svoji verski pripadnosti ali po svoji osebni vesti odpravo plodu za umor. Doslej je veljala formula "conscience vote", četudi so tisti, ki so se potegovali za uzakonjenje splava, v parlamentu že uspevali z večino — dobili pa so jo tudi s strani posameznih parlamentarcev liberalne stranke.

Človek se sprašuje, zakaj je na konferenci A.L.P. sploh prišlo do te usodne resolucije. Bila je prav za prav nepotrebna. Saj umetni splav na zahtevo matere v Avstraliji že nekaj časa obstoja. Ta resolucija konference delavske stranke ne bo povečala prilik, ki jih je za splav pri nas žal vedno več in več. Zakonodajalca Južne Avstralije je že pred nekaj leti podelila pravico do splava vsaki materi, ki si oskrbi zdravniško potrdilo, da bi ji nadaljna nosečnost ali rojstvo otroka kakor koli psihološko škodovala. Da tako potrdilo ni težko dobiti, ni nobena skrivnost. Številne so bolnišnice in zasebne klinike ter številni zdravniki, ki služijo lepe denarce z zdravniškimi posegi te vrste. Še več: že vrsto let krije umore nerojenih celozdravstveno zavarovanje. Uspeh teh popuščanj avstralskih oblasti je porazen: 70.000 do 80.000 splavov na leto in to število samo še raste.

Zdaj pa je avstralska delavska stranka uradno za splav. Katoliški člani in vsi, ki po svoji verski pripadnosti ali svoji vesti so proti umoru nerojenih, torej spadajo k stranki s programom, v katerega je vključeno storiti vse v njeni moči, da dobijo umetni splavi uso pravico in oporo oblasti. Eden izmed njih — Mr. Bowen, ki je celo namestnik prvega ministra (Deputy Prime Minister), je izjavil v okviru debat o tem vprašanju na konferenci, da po njegovem mnenju umetni splav jasno vključuje umor. Po njegovih besedah zdaj filozofija stranke, kateri pripada in služi v njeni vladi kot minister, odobrava pravico, da mati sme ubiti lastnega otroka. Mr. Bowen ni edini član stranke v dilemi, kako svoje osebno prepričanje in svojo vest uskladiti s strankino filozofijo. . .

Ne bom delil nasvetov, kaj voliti pri prihodnjih volitvah, saj — odkrito povedano — ni kake posebne izbire. Poznam

LETNIK 33

ŠT. 8

AVGUST 1984

VSEBINA:

Usodna resolucija — stran 193

Dnevnik nerojenega otroka
— po M. Swabu — stran 194

Iz pesmi "Nezakonska mati"
— F. Prešeren — stran 194

Za obstoj slovenstva gre!
— Rojak iz Nemčije — stran 195

Iz pesmi Simona Gregorčiča
— stran 197

400 let slovenske biblije
— Dr. M. Peklaj — stran 198

V zlati kletki
— Vinko Zaletel — stran 200

Smokvino drevo — črtica —
— A. S. M. — stran 201

Človek in denar
Avgust Horvat — stran 202

P. Bazilij tipka . . . — stran 204

Izpod Triglava — stran 206

Bog nas rešuje — Ps. 103(102)
— P. Ciril — stran 208

Izpod sydneyjskih stolpov
— P. Ciril — stran 210

Iz pisma misijonarja p. Evgena
— stran 212

Pesem dveh src — roman
— Florence L. Barclay
— stran 213

Zasluzeno priznanje F. Baragu
— stran 214

Adelaidski odmevi
— P. Janez — stran 216

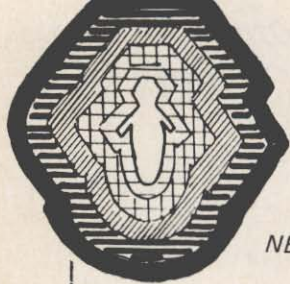
Slovenski Korotan kliče!
— J. U. — stran 217

Z vseh vetrov — stran 218

Kotiček naših mladih
— stran 220

Križem avstralske Slovenije
— stran 221

Po "slovensko" se nasmejmo!
— stran 224

Po M. SWAB-U

DNEVNIK NEROJENEGA OTROKA

5. okt.: Danes sem začela živeti. Očka in mamica še tega ne ve. Sem manjša kot glavica bučike in vendar sem samostojno bitje. Vse moje telesne in duševne značilnosti so že določene. In tudi to: deklica bom.

19. okt.: Danes so se pojavile moje prve žile in moja prva kri.

23. okt.: Moja usteca se odpirajo navzven, četudi se še ne morem nasmehniti. Čez kakšno leto pa bom mamici rada vračala smehljaj za njeno ljubezen.

25. okt.: Moje srce je že začelo biti. Do konca mojega življenja bo opravljalo svojo nalogo.

2. nov.: Moje roke in noge so že začele rasti in bodo rastle še po rojstvu do dobre uporabe.

12. nov.: Sedaj mi že rastejo na rokah prstki. Z njimi se bom enkrat uvrstila med delovne ljudi.

20. nov.: Danes je mamica prvič uganila, da me nosi pod srcem. Predstavljam si njeno veselje.

28. nov.: Vsi moji organi so že povsem oblikovani. Zrasla sem. Tudi trepalnice sem že dobila.

12. dec.: Začeli so mi rasti lasje, obrvi in nohtki.

13. dec.: Kako lepe morajo biti luči, barve, rože . . . Očke seveda že imam, a so še zaprte.

24. dec.: Moje srce je popolno, popolnoma zdravo. Težko že čakam, da bom rojena . . .

28. dec.: Nič ne bo z načrti! Moje življenje se je danes končalo. Mamica me je - umorila...

ljudi, ki raje plačajo predpisano globo za opustitev, kot pa da bi volili in dali proti svoji vesti glas kandidatu brez osnovnih krščanskih principov. Toda ali je s tem komu pomagano? Zavedam se vse resnice stavka, ki ga je izrekel Edmund Burke: "Za zmago zla je potrebno samo to, da dobri ljudje ničesar ne store!" To resnico potrjuje zgodovina vseh časov, tudi avstralski razvoj dati vse pravice umoru nerojenih. Dobri ljudje niso storili dovolj ali nič. Medtem pa drugi z lepimi besedami slepijo ljudsko mnenje, da je tudi s splavom vse pošteno in prav. In če celo oblasti priznajo pravico mater — "mater" v narekovaju bi bilo pravilnejše napisati! — potem si "nimamo kaj očitati" . . . Zares smešna tolažba!

Menim, da bi vsak pošten kristjan moral postati aktivni in finančni član gibanja "RIGHT TO LIFE", ki se bori za pravice nerojenih. Moral bi biti glasen in odločen o tej zadevi na delu in med prijatelji, ob vsaki priliki. Moral bi se udeležiti javnih demonstracij za varstvo nerojenega življenja. Skratka: vselej bi morali pokazati, da je življenje sveta stvar in ga nihče nima pravice komur koli vzeti, mati pa je še posebej njegova varuhinja.

Končno: kje se bo vse to končalo? Kaj pride na vrsto za tem? Danes a b o r t u s — umor nerojenih, jutri e v t a n a z i j a — umor ostarelih in bolnih. Ker je bila tvoja mati zares mati in ti je ohranila življenje z rojstvom — te morda čaka injekcija, ki bo predčasno nasilno tvoje življenje končala. Zato: kot kristjan misli, govori in delaj pravilno! Z življenjem se ni igrati. Ne z lastnim, ne s tujim, tudi s še nerojenim ne!

Kaj pa je tebe treba bilo,
dete ljubo, dete lepo!
Al te je treba bilo, al ne,
vendar presrčno ljubim te.

Meni nebo odprto se zdi,
kadar se v tvoje ozrem oči,
kadar prijazno nasmejaš se,
kar sem prestala, pozabljeno je.

On, ki ptice pod nebom živi,
naj ti da srečne, vesele dni!
Al te je treba bilo, al ne,
vedno bom srčno ljubila te.

FRANCE PREŠEREN

Za obstoj slovenstva gre!

Ste v majski številki MISLI prebrali poročilo o ustanovitvi Akcije za obrambo slovenskega jezika v Sydneyu? Rojak v Nemčiji, ki je slučajno dobil v roke naš mesečnik, je tajniku Ivanu Kobalu poslal pismo, ki ga tu objavljamo v celoti kot članek. Morda se bo komu zdel prečrnogled — vendar obravnava dejstva, pred katerimi ne smemo biti slepi. Vredna so tudi našega resnega razmišljanja in — skupne akcije. — Urednik.

PREŽIVEL SEM dvaindvajset let v Južni Ameriki in živim zdaj na starost kot upokojenec že dvanajst let v Nemčiji. V stikih z rojaki, ki prihajajo iz domovine na delo v Nemčijo, ali pa na Koroškem, kamor večkrat zahajam, že dalj časa poskušam objektivno dognati to, kar bi lahko imenoval **propadanje slovenstva**.

Brez dvoma gre danes za obstoj slovenstva. Samo preberite priloženih nekaj odstavkov iz članka TO NI NOBENA PESEM, TO JE ENA SAMA LJUBEZEN, v katerem je v reviji *Naši razgledi* (Ljubljana, 11. junija 1982) objavil svojih sedem "krivoverskih misli" Bojan Štih, kateremu je bilo kot bivšemu partizanskemu aktivistu sploh mogoče kaj takega objaviti:

ROBBOV VODNAJK (v Ljubljani). Fontana iz mojih otroških let in sanj. Na stopnicah Rotovža, pred katerim je nekoč sedel na konju ponosni kralj, sedaj igra ciganska godba. Strahovit hrup je na trgu pred nevidnim spomenikom in Robbovim vodnjakom. Pesmi, ki jih ne razumem, in divji kriki, govorica, ki je ne razumem. Tisočglava množica, v kateri bister opazovalec lahko odkrije precej obrazov ljubljanskega lumpenproletariata. Velika improvizirana pivnica pod nebom. O surovem obnašanju pričajo kriki, predvsem pa tisoče južnaških kletev, ko da je pred Rotovžem svetovno tekmovanje (olimpiada) v bogoskranskem preklinjanju, prostaštvu in izzivanju Neba. Divje bobnanje in oglušujoč hrup iz ojačevalcev. Antimuzika, ki se začne pojavljati na Bosporu. V tej antimuziki ni nobenega nežnega tona, kakršnega so nekoč poznali Gallus, Dolar in Novak. Nad glavami ljudi plava gost modrikast oblak in povsod je ogabni vonj po loju in turškem čevapu.

V omotici, ki se me nenadoma poloti, zagledam na starodavnih evropskih tleh pravicu Bajazitovo in Muratovo šotorišče. Postavili so ga gostinci po volji in okusu ljubljanskih mestnih očetov in njihovih pravakov. V znamenitih *Kulturnih problemih slovenstva* je Josip Vidmar preroško citiral staro narodno

pesem: "Mest' Ljubljana bo pokraj'na, kranjska dežela turška dragina."

V teh večernih urah se vprašam, čigava butalska pamet spreminja naše mesto v Bajazitovo in Muratovo zabavišče, v katerem bo izginilo vse, kar smo v tisočletju ustvarili v Ljubljani, da bi s svojimi stvaritvami izpovedali voljo do lepega, milega, skladnega in duhovno razvitega. V imenu duha evropske civilizacije in kulture.

In zdaj tu na robu "Bajazitovega in Muratovega" šotorišča puhti zastrupljeni zrak in onečašča Rotovž in Katedralo. Kako strašno banalno je vse. Odurno.

Pripadam narodu, ki umira. To povedo vse statistike. V imenu strahu pred lastno nacionalno smrtjo skrivamo podatke, ki nam razkrivajo nesrečno dejstvo, da od leta 1970 ne izginjamo le kot zdomci in zamejci, marveč tudi že kot tako imenovani matični Slovenci. Vsako leto nas je manj, ki še razumemo Trubarjevo in Dalmatinovo slovenščino. Pomnim besede politika, ki nam je v začetku šestdesetih let takole govoril: "Ljubljana bo imela leta 2000 več kot pol milijona prebivalcev. Toda vedite, to ne bo več vaše slovensko, to bo naše jugoslovansko mesto." In ko smo začeli v šestdesetih letih rušiti Šelenburgovo ulico in postavljati betonsko in asfaltno tehnokratsko junglo, in brezobzirno uničevati enega najlepših evropskih parkov, Tivoli, smo mnogi že vedeli, da smo se znašli znotraj hudičevega risa. Morebiti pretiravamo tisti, ki trdimo, da smo že v nacionalni agoniji in da nas le še čudež lahko reši. Toda naš položaj je resen, o tem pač ni dovoljeno dvomiti. Če pomislim na našo jezikovno, duhovno in nacionalno mlačnost in brezbržnost, me je resnično strah.

Tako Bojan Štih. Njegove besede ne potrebujejo nobenega komentarja, ker dovolj jasno povedo, kakšno je stanje v domovini.

V bistvu gre za proces "balkanizacije". Če to analiziramo, vidimo, da ima ta proces sledeče komponente:

1. Priseljivanje velikih mas nižjega sloja delavcev z juga države, med njimi zelo veliko muslimanskega elementa in arnavtskega življa s Kosova. V zadnjih dvajsetih ali petindvajsetih letih je prišlo do splošnega evropskega pojava, da se delavski sloj v velikih masah preseljuje iz nerazvitih predelov v industrijske dežele. Da navedem samo par primerov: silen dotok Italijanov v Švico, Turkov in Grkov v Zapadno Nemčijo, Avstrijo itd.

Ni pa trajalo dolgo, da so se te dežele s pritokom tujcev čutile ogrožene v svoji nacionalni biti in so začele najprej zavirati, nato so pa energično ustavile doseljivanje. Švica je npr. to storila tudi na škodo svoje industrije, ker je uvidela, da bo sicer prevladal tuj narodnostni element.

Slovenija pa tega nujno potrebnega koraka ni napravila, četudi je mnogo manjša kakor druge zahodnoevropske dežele in neprimerno bolj izpostavljena popolni odtujitvi svoje narodnosti.

Zato je pri nas doseljivanje nižjega sloja z juga zavzelo zelo velik, nevaren obseg — in se še vedno nadaljuje. Po cestah večjih slovenskih krajev skoraj ne slišiš več slovenske govorice. V več predelih (npr. Jesenice, Velenje ipd.) je statistika pokazala število Slovencev pod petdeset odstotkov. V majhnem kraju kakor je Cerknica, mi je očividec pripovedoval, da je slišal večinoma srbohrvaško govorico. Takih primerov bi lahko našteval v nedogled. Zadnja splošna uradna statistika je pred dvema leti pokazala alarmanten padec slovenske narodnosti v Sloveniji.

2. Druga komponenta: Vzporedno z nižjim slojem delavcev, gre v Slovenijo nezadržno tudi priseljivanje inteligenčne plasti: mladih odvetnikov, zdravnikov, inženirjev, tehnikov, ki prihajajo z juga Jugoslavije. Treba je npr. samo pogledati današnji telefonski imenik Ljubljane in drugih slovenskih mest, kjer človeku na prvi pogled pade v oči množica tujih priimkov z navedbo poklicev.

Dalje je današnja Slovenija direktno napolnjena z zelo številnimi garnizoni vojske, katere oficirji in podoficirji so skoraj izključno z juga države. Ti ljudje ostanejo v velikem številu v Sloveniji tudi po službeni dobi oziroma upokojitvi, katero zgodaj dosežejo. Z njimi vred ostanejo v Sloveniji tudi njih družine, žene in otroci.

Vzrok: inteligenci ugajajo urejene razmere v Sloveniji ter klima naše dežele. Na drugi strani pa je partiji všeč ta pritok — režimsko dobro zgrajene — inteligence z juga, ker so ti južnjaki navadno zgovornejši in imajo bolj impozanten nastop kakor poprečen slovenski človek. Zato ta priseljena inteligenca kmalu zavzame v Sloveniji vplivna in vodilna mesta pri občinah, raznih ustanovah in organizacijah ter v javnem življenju sploh.

3. Tretja komponenta: Premišljeni in načrtni ukrepi centralne državne oblasti v Jugoslaviji, da bi prišlo do odmiranja slovenščine in slovenske narodne zavesti. Teh ukrepov je cela vrsta; nekateri so bolj, drugi pa manj vidni za tujega opazovalca. Eden najbolj očitnih državnih posegov je bil nedavni načrt "učnih jeder", po katerem naj bi bil v slovenskih solah pouk slovenščine silno omejen, povečano pa čtivo piscev drugih jugoslovanskih narodnosti. Ta načrt je zaenkrat naletel na silen odpor, tudi pri nekaterih komunistih v Sloveniji. Ni pa to prvi in prav gotovo tudi ne zadnji ukrep te vrste s strani države.

Vse to, kar sem analiziral kot "komponente", pa deluje kot en sam železen vijak proti našemu, v Evropi najmanjšemu narodu. Brez dvoma ga spravlja v življenjsko nevarnost.

Mislim, da je za Slovence danes podana podobna nevarnost, kakor je bila leta 1917 v Avstriji. V tistem času je bil Dr. Korošec tisti "Martin Krpan", ki je s širokim narodnim gibanjem majske deklaracije iskal pot rešitve.

Danes je slovenstvo v ponovni življenjski nevarnosti, čeprav iz drugih vzrokov kakor leta 1917. Tudi danes bi bil potreben širok narodni pokret — sličen onemu iz leta 1917, ki bi opozarjal na nevarnost in iskal pot rešitve.

Takega pokreta pa danes v naši domovini ni mogoče postaviti na noge, ker bi ga režim že v sami kali enemogočil. Na kaj takega sploh misliti ni mogoče.

Stojimo torej pred sledečim dejstvom: to, kar je bilo mogoče leta 1917 v nemški Avstriji sredi svetovne vojne in sredi izjemnega, vojnega prava — to danes sredi popolnega miru v narodni državi Jugoslaviji ni mogoče. Slovenci smo torej padli nazaj za najmanj 150 let in sicer v dobo, ko je v Avstriji vladal Metternichov absolutizem.

Mesta, večja središča ter industrijski predeli Slovenije izgubljajo nezadržno slovenski značaj. Čim se bo v bodoče ta proces še nadaljeval, potem se posamezni in izolirani predeli podeželja narodnostno ne bodo mogli obdržati. To je v mnogih primerih pokazala zgodovina drugod.

Skratka: današnji razvoj prilik v domovini gre brez dvoma v tako smer, da bi v nekaj desetletjih mogla biti zlomljena sama življenjska hrbtenica slovenskega naroda.

Edinole današnja vlada Slovenije je v stanju, da bi položaj rešila — oziroma bi ga morala rešiti — in sicer na sledeči način:

Prvič — da bi z odredbami omejila, zavrla ali ustavila doseljivanje tujcev z juga in raznarodovanje slovenske zemlje. To so že pred leti napravile vse zapadnoevropske dežele, ki so bile zaradi iste evropske

gospodarske konstelacije prav tako v nevarnosti kakor Slovenija, da bodo preplavljene s tujo narodnostjo. Slovenija je veliko manjša kakor druge zapadno-evropske dežele, nevarnost potujčevanja je za Slovence neprimerno večja — vendarle vlada v Sloveniji ne ne napravi nič od tega, kar so za svojo ohranitev napravile mnogo večje evropske države! Slovenija je slej ko prej brez obrambe odprta poplavi z juga Jugoslavije.

Drugič — za usodo majhnega naroda je bistvene, da, življenjske važnosti, da ljudem vcepi in vzgoji močno ter borbena narodno zavest. Brez tega se mali narodi ne obdržijo, to je njih glavno in najmočnejše orožje. — Za ljudi, ki danes vladajo v naši domovini, pa je slovenska narodna zavest nekakšen nepotreben ostanek iz preteklosti. V smislu njih ideologije je treba slovensko zavest nadomestiti z marksistično zavestjo v smislu države.

Na noben način torej ni mogoče pričakovati, da bi rešitev slovenstva in slovenskega jezika prišla iz domovine. Doma vladajoči razred na slovenstvu ni zainteres-

siran in tudi ne dopusti, da bi se tam iz samega naroda začel kak širok pokret za slovensko ohranitev. Med nižjo plastjo komunistov so sicer nekateri, ki so tudi slovensko zavedni. Vendar pa je tem ljudem v sklopu njih organizacije onemogočeno, da bi za slovensko stvar kaj podvzeli — že zato ne, ker takih sploh ni veliko in niso nikjer na vplivnejših in vodilnih mestih.

Kaj nam torej preostane? Ostanemo pač Slovenci, ki živimo po raznih kontinentih in v zamejstvu. Akcija avstralskega odbora se mora čimprej razširiti na vse Slovence širom sveta! Kot prvi korak je treba stopiti v stik z najboljšimi glavami med nami ter zbrati misli, ideje ter predloge z vseh strani k rešitvi sedanjega stanja.

Strinjam se z odborom, da strankarska pripadnost posameznika ne sme igrati nobene vloge. Vsi Slovenci brez izjeme smo poklicani — in dolžni — sodelovati! Saj za to, kar doživljamo Slovenci danes, sploh nimamo primere v naši tisočletni slovenski zgodovini. Ogrožen je obstoj našega naroda, kakor še ni bil nikoli do sedaj. Zato stisnimo svoje vrste!

Naj je Soča nas zibala,
Dravski ali Savski tok,
vendar le v Slovenji stala
zibka vseh je nje otrok!

Torej v kolo se vstopimo,
roke, srca k zvezi zdaj!
Glasno tu si prisezimo
ljubav bratsko vekomaj!

(Simon Gregorčič)

400 let slovenske biblije

Letos obhajamo štiristoto obletnico izida prvega celotnega svetega pisma v slovenskem jeziku (1584). Prav je, da na to dragoceno dediščino preteklosti spomnijo svoje bralce tudi avstralske MISLI. Članek je izpod peresa DR. MARIJANA PEKLAJA, iz letošnjega Koledarja MDC.— Urednik

GOREČNOST SLOVENSKIH "REFORMATORJEV"

Tisk je bil še razmeroma novo sredstvo razširjanja misli in pobud. Reformacija je to čudovito možnost uporabila in prav tiskana beseda je v veliki meri pripomogla, da se je to prenovitveno gibanje moglo tako hitro in tako učinkovito širiti po Evropi. Da bi pa moglo zajeti množice, jim je bilo treba govoriti in pisati v razumljivem jeziku. Še posebno je bilo treba dati ljudem možnost, da sami berejo sveto pismo. Tako se bo mogel vsakdo prepričati o tem, kaj pravi "čisti evangelij in kake zmote uči in kako napačno ravna papeška duhovščina". Za zamislijo dati ljudem božjo besedo v razumljivem jeziku je stalo navdušenje in polet "nove vere".

Treba je reči, da je izid celotnega svetega pisma v slovenskem jeziku pomenil vrhunec literarne in s tem reformatorične dejavnosti slovenskih protestantov v 16. stoletju. Primož Trubar je gotovo imel ta cilj pred očmi, ko je pripravljal svoj prvi katekizem in abecednik. Samo občudovati moramo in se čuditi, kako je moglo delo peščice idealistov v razdobju tridesetih let pripeljati do izpolnitve programa. Biblija je bila dosežek vztrajnega in vedno bolj sistematičnega prizadevanja Trubarja in njegovih sodelavcev. Trubar sam je postopoma, začenši z evangelijem po Mateju leta 1555, prevedel in izdal v tisku celotno sveto pismo nove zaveze. Razen Psalmov, ki jih je tudi prevedel, se ni loteval knjig stare zaveze. Več tudi ni mogel storiti glede na svojo strokovno pripravo in na svojo mnogostransko organizacijsko, pisateljsko, izdajateljsko in dušnopastirsko dejavnost. Toda slovenska luteranska Cerkev je v tem času uspela usposobiti človeka, ki je bil kos velikemu delu. Seveda za ta podvig ni zadostovala formalno jezikovna in teološka izobrazba. Lahko rečemo, da Slovenci tedaj ne bi dobili prevoda biblije, če prevajalec sam ne bi v sebi gojil posebne gorečnosti za božjo besedo in za njeno uve-

ljavitev med svojimi rojaki, gorečnosti, ki je bila značilna za reformatorje 16. stoletja.

JURIJ DALMATIN IN NJEGOVO DELO

Jurij Dalmatin (rojen ok. 1546 v Krškem, umrl 1589 v Ljubljani) je bil vzgojen v protestantskem okolju. Njegov učitelj Adam Bohorič je že v Krškem odkril fantovo nadarjenost. Skupaj s Trubarjem je dosegel, da so kranjski deželni stanovi poslali nadebudnega Jurija na Württembersko na tedaj cvetočo univerzo v Tübingenu. Po enoletni pripravi je bil Dalmatin leta 1566 vpisan na univerzo. Že leta 1569 je dosegel naslov magistra. V Tübingenu se je izpopolnjeval potem še do leta 1572, ko je bil ordiniran in je dobil mesto nemškega in slovenskega pridigarja v Ljubljani. Na Württenberskem je navezal pristrčne stike z očetom slovenske reformacije, ki je v tistem času dobil mesto župnika v Derendingenu, nedaleč od Tübingena. To prijateljstvo je za mladega teologa pomenilo odločilno spodbudo za njegovo življenjsko delo. Dalmatin je seveda dobro obvladal nemški in latinski jezik, pridobil si je za tisti čas solidno znanje grščine in hebrejščine, toda za prevajanje biblije v slovenščino je potreboval znanje slovenskega knjižnega jezika, za katerega ni imel na voljo ne slovnice in ne slovarja. Trubar ga je uvajal v še pionirski svet slovenske književnosti in ga hkrati spodbujal k delu. Dalmatin res ni zapravljjal časa. Ob sklepu svojega študija, leta 1572, je že mogel kranjskim stanovom predložiti svoj prevod prve Mojzesove knjige. Zdi se, da je že v prvih treh letih svojega službovanja v Ljubljani in ob rednih dušnopastirskih obiskih v Begunjah na Gorenjskem (od leta 1574 dalje) prevedel celotno staro zavezo in priredil novo zavezo. Leta 1575 je v Ljubljani začel delati tiskar Mandelc in prva knjiga njegove ti-

skarne je bil Dalmatinov slovenski prevod Sirahove knjige (Jezus Sirah).

Kako je Dalmatin prevajal, ni mogoče vsega ugotoviti. Niti tega ne vemo, katero izdajo Lutrove biblije je pri tem delu uporabljal za oporo. Gleda na splošno prakso pri luteranskih prevodih tistega časa ob prevajanju biblije v jezike drugih narodov in tudi na osnovi nekaterih jezikovnih analiz je mogoče sklepati, da se je Dalmatin precej naslanjal na Lutrov prevod in pri novozaveznih knjigah seveda tudi na Trubarjev.

Ko je bil prevod narejen, naporno delo za slovensko biblijo še zdaleč ni bilo končano. Ko se je bližal čas uresničitve velikega načrta slovenskih protestantov, so se začele razmere za novo vero naglo slabšati. Nasprotovanje oblasti je med drugimi nevšečnostmi prineslo tiskarju Mandelcu najprej prepoved tiskanja, končno pa je moral zapustiti Ljubljano. Pred tem je poleg drugih protestantskih knjig mogel leta 1578 natisniti Dalmatinov prevod Mojzesovega peteroknjžja in leta 1580 knjigo Pregovorov (Salomonove pripu-visti). Preden pa je bilo mogoče sklepati pogodbe s tiskarji na Nemškem, so pretekla leta v pogajanjih o denarnih prispevkih Kranjske, Koroške in Stajerske, da bi zagotovili finančno osnovo podjetja. Težko se je bilo tudi zediniti za čas in kraj revizije. Končno se je komisija za revizijo besedila zbrala v Ljubljani avgusta 1581. Pred koncem oktobra istega leta je bilo delo komisije opravljeno. Pogajanja s tiskarji v Tübingenu niso bila uspešna, Slovenci so se odločili za Wittemberg na Saskem, od koder so dobili mnogo ugodnejšo ponudbo in predračun. Tako sta šele maja 1583 mogla Dalmatin in njegov učitelj Bohorič odpotovati z dragocenim rokopisom prek Jezerskega, Celovca, Dunaja in Prage, da bi dala tiskati slovensko biblijo. To slovensko sveto pismo so torej natisnili v mestu, kjer je šestinsdeset let poprej Martin Luter začel svojo reformacijo Cerkve, ne da bi se zavedal, kakšen požar je zanetil.

POMEN DALMATINOVE BIBLIJE

Ob izidu Dalmatinove Biblije – po pravici jo imenujemo po Juriju Dalmatinu – se je že pripravljajl v naših krajih drug požar, tisti, v katerem je zgorelo na tisoče protestantskih knjig. Slovenska biblija se ni razširila med slovenskim ljudstvom, kot je to želel Dalmatin. Vendar se je kot sveto pismo, ki je bilo sveto tudi papežu zvestim duhovnikom, le ohranilo v razmeroma velikem številu izvodov. Še bolj kot ta fizična ohranitev v Wittembergu tiskanih biblij je pomembno dejstvo, da se je Dalmatinov prevod prenašal dalje in vplival v katoliških priredbah nedeljskih in prazničnih bogoslužnih beril ter v prevodih svetega pisma pravzaprav vse do danes.

Tako pa se je neposredno in posredno ohranjal tudi vpliv Dalmatinove biblije na slovenski knjižni jezik na splošno. V njej se je uveljavil pravopis, ki je potem veljal vse tja v 19. stoletje in je dobil ime po Adamu Bohoriču.

NOV PREVOD SVETEGA PISMA V SLOVENŠČINO

Slovenski kristjani ne bi smeli pozabiti, kako je to veliko slovensko besedilo vplivalo na jezik oznanjevanja v Cerkvi na Slovenskem. Prav v našem stoletju so se kristjani po vsem svetu bolj kot kdaj začeli zavedati pomena govornice, v kateri oznanjamo in poslušamo božjo besedo. Nov prevod svetega pisma ima še danes narodnokulturni pomen, vendar ob vsem razvejanem in mnogostranskem književnem ustvarjanju svetopisemski prevod ne more več imeti za splošno kulturo tiste vloge, kakor jo je imel prvi prevod pred štiristo leti. Ko se prav ob obletnici prve slovenske biblije pripravlja sodoben prevod in izdaja svetega pisma v slovenskem jeziku, mora predvsem vse verne Slovence prevzeti zavest o pomembnosti tega dejanja za oznanjevanje in za versko kulturo našega naroda. Katoliška protireformacija je v naših deželah pred stoletji v veliki meri uspela. Danes ne moremo odobravati ne nasilja nad ljudmi in ne nad njihovim knjižnim delom. Odpira pa se nam možnost, da izdamo slovensko biblijo, ki si jo ne bo lastila ena krščanska skupnost in jo bo druga imela za krivoversko in prepovedano. Vse bolj se uveljavlja spoznanje, da je sveto pismo vrednota, ki je nam kristjanom skupna in nas združuje. Štiristoletno izročilo slovenske biblije se nam tako kaže kot dragocena dediščina preteklosti in močna spodbuda za prihodnje delo in za ljubezen do božje besede, ki naj bo v kar najboljšem prevodu dostopna tudi Slovincem na prehodu iz drugega v tretje tisočletje krščanstva.

V kolikor je znano uredništvu, so v Avstraliji tri faksimilirane izdaje Dalmatinove Biblije. Eno hrani Slovenski misijon sv. Družine v Adelaidi, druga je v lasti senatorja Miša Lajovica, tretji izvod (poklon sen. Lajovica p. Baziliju) pa je v Baragovi knjižnici Melbournekega verskega središča v Kew. Knjiga je vredna ogleda, kot je original vreden vsega našega spoštovanja.

V ZLATI KLETKI

VINKO ZALETEL, koroški duhovnik in "večni popotnik", nam je že znan po zanimivih potopisnih knjigah in seveda od takrat, ko je bil s škofom Leničem med nami v Avstraliji. Tu nam popisuje "detour" svojega zadnjega potovanja: iz Argentine domov na Koroško preko Moskve.

V BUENOS AIRESU se nas je vkrcalo na sovjetsko letalo tipa "Iljušin" kakih trideset potnikov. Potovanje je poteklo kot v vseh drugih prekoceanskih letalih in ob dobri postrežbi.

Ob prihodu v Moskvo je bila najprej običajna kontrola dokumentov in prtljage. Mene so pregledali od vrha do tal in zlasti preverjali, če moja fotografija odgovarja mojemu obrazu. Tudi "Katoliški misijoni", ki sem jih bral med vožnjo, so bili za policistko sumljivi. Prelistala jih je od začetka do konca.

Samo dva sva bila tranzitna potnika, tj. da sva vožnjo nadaljevala. Dolgo sva morala čakati, da so naju prepeljali v tranzitni hotel. Končno naju je neka uradnica odvedla do skritega izhoda z letališča. Tam so mi potni list vzeli in dali neko rdečo izkaznico. Pridružil se je še neki policist. Skupno — štiri osebe — smo vstopili v avtobus. Ko nas je pripeljal do hotela, smo našli vrata zaprta. Na uradničin poziv so jih odprli, za nama pa spet zaprli. Ostal sem v tej kletki dva dni.

Po prijavi so naju odpeljali v sedmo nadstropje. Soba ni bila nič posebnega. Hotel je veljal za prvorazrednega, v zahodni Evropi pa bi ga šteli za tretjo ali četrto kategorijo.

Ko je prišel čas kosila, sem dobil posebno izkaznico. V obednici so mi dodelili prostor med ostalimi potniki, kajti sam si nisem smel izbirati mize ali stola. Za kosilo smo dobili neke vrste juho, goveje meso, kolaček kumare, par kolobarčkov pese, nekaj listov solate. Meso je bilo zelo trdo, da ga nisem mogel jesti. Ob koncu smo dobili sladoled, ki pa je bil bolj samoled. Ruski čaj je zaključil kosilo.

Upal sem, da nas bodo po kosilu peljali z avtobusom na ogled mesta, toda zaradi praznovanja Oktobrske revolucije ogled mesta ni bil možen. Moral sem ostati doma. Zato sem šel počivati in spal do pol šestih zvečer. Zbudil sem se ob popolni temi. Za večerjo smo dobili — spet je bil potreben kupon — kislo zelje in meso z rižem. Posadili so me med tri črnce. Meso, zopet je bilo trdo, sem prepustil enemu izmed črncev. Bil je vesel in hvaležen. Zobe pa je imel take, da bi lahko kamenje grizel. Pri večerji nas je bilo komaj deset ljudi, medtem ko premore ogromna jedilnica kakih dvesto sedežev.

Po večerji sem si odprl televizijo. Karkoli sem odprl, povsod so nastopale in klepetale debelušne ženske, ki so vneto razpravljale o "raboti" (delu). Šele ob koncu sem ujel ruski balet, ki je bil res zani-

Minila je že druga noč. Zjutraj me pridejo obvestiti, naj se pripravim za odhod. Ko pridem do prtljage, sem pričakoval, da mi dajo zajtrk. Namesto tega sta šefinja sprejemne pisarne in postrežnica začeli prepir, zakaj sem že prišel doli, ko avtobusa še ni. Jaz pa sem moral čakati. Zazrl sem se v policista, ki je ob vhodu vsakemu odklenil in za njim spet zaklenil vrata. Ker je to bilo zjutraj, ko so prihajale uslužbenke na delo, je bil zelo zaposlen: neprestano je odpiral in zapiral.

Po dolgem čakanju — ostal sem brez zajtrka kot celotna skupina potnikov, večina črncev — je avtobus pripeljal neke ljudi z letališča, jaz pa sem se končno iz "zlate kletke" lahko odpeljal. Bil sem od potnikov čisto sam, ob meni pa za "varstvo" uslužbenka in policist. Prišli smo do nekih železnih vrat. Tam je policist pritisnil na majhen, komaj viden gumb in čez čas je prišel tisti policist, ki mi je ob prihodu v Moskvo odvzel potni list. Zopet je preverjal sliko, če sem pravi, in mi nato vrnil potni list, jaz pa sem mu izročil rdečo izkaznico.

Nato so me peljali v čakalnico na letališču. Več je bilo policistov kot potnikov. Policisti so bili sami mladi fantje, veliki in močni po postavi. V letališkem poslopu so tudi trgovine z vsemi mogočimi stvarmi, ki jih srce more poželeti. Ves čas čakanja pa nisem videl enega samega človeka, ki bi se tam ustavil. Cene so v rubljah. Vidi se, da so te trgovine bolj zaradi reklame, da bi potniki videli kaj vse Rusija ima.

Po dolgem čakanju sem spet lahko vstopil v letalo, da me odpelje na Dunaj. Bilo nas je točno deset potnikov, ki smo se radovedno drug drugega ogledovali. Dobili smo obilen zajtrk.

Na Dunaju je pregled dokumentov trajal nekaj sekund, za prtljago se pa sploh ni nihče zmenil. Hitro sem si poiskal avtobus za dunajski južni kolodvor, potem pa brž v brzovlakom v Celovec.

Bil sem spet doma, bolj bogat za eno izkušnjo o komunizmu z realnim obrazom. Nihče več me ne bo pregovoril, da potujem prek Moskve, razen če bi se mi zahotelo varnega spanja, kajti tam bom zavarovan in zastražen kot nikjer na svetu: spal bom mirno kakor ruski medved v mrzli zimi. Ko pa si bom izbral prijaznost in pristrčnost oblasti in ljudi, tedaj pa bom mislil na Argentino. Čeprav ta izjava kakemu "naprednežu" ne bo pogodu...

Znameniti
cistercijski
samostan
– STIČNA
na Dolenjskem –
postaja spet
duhovno žarišče,
tokrat zlasti
naše mladine.

Smokvino drevo

POZIMI in spomladi je bil Antonio vedno na poti. Da je beračil, bi skoro ne smeli reči. Nikoli ni glasno zaprosil. Le pred hišo je obstal in čakal. Ljudem se je smilil – in radi so ga imeli. Pa so mu dali jesti. Zahvalil se je za kos kruha, za prekajeno ribo, se obrnil in počasi odšel v naslednjo ribiško vas.

Kjerkoli pa se je pojavil, so mu takoj pritekli otroci naproti: "Antonio, povej nam zgodbo!..."

In Antonio se je usedel pod napušč bližnje kočice, se s hrbtom naslonil na steno ter začel praviti o strahovih in duhovih. Le on je znal tako lepo pripovedovati. Sicer nihče drugi na vsem otoku.

Vsi prebivalci otoka so ga poznali, pa nobeden ni prav vedel, koliko je star. Odkar so ga poznali, se ni več spremenil. Vedno je hodil v isti obleki. Tu in tam mu je kaka usmiljena gospodinja prišla novo zaplato, drugače pa je ostala njegova obleka poleti in pozimi ista. Obraz mu je bil od starosti razoran, roke so mlavo opletale ob telesu, kadar je hodil. In hodil je vedno: od ene vasi do druge, povsod od otrok težko pričakovani in z vriščem sprejeti.

Le ko so vedno daljši dnevi naznanjali prihod poletja, se je Antonio napotil v rojstno vas. Kjerkoli je že bil, v začetku poletja je šel v kraj, kjer se je pred tolikimi leti rodil. Vaški otroci so mu že od daleč prišli naproti, brž ko so ga zagledali. Vedeli so, da bo prišel – saj je še vsako leto ob tem času, ko so smokvina drevesa bila obložena z zreliimi figami.

Antonio je namreč imel majhno, na pol razpadlo kočico. In pred to njegovo kočico je stalo najlepše in največje smokvino drevo cele vasi, da, na vsem otoku. Marsikatero leto je obrodilo do tisoč fig. In to zelo zgodaj – zakaj izmed vseh smokvinih dreves v naselju je Antonijevo prvo obrodilo. Tako je imel

Antonio, ta revež brez vsakega premoženja, le tisto drevo. Drugega nič, zakaj razen tega drevesa ni nič uspevalo pred njegovo podirajočo se kočico. Več sveta pa ni imel.

Ko se je Antonio tisto leto spet vračal proti domu in že videl pred sabo vaški zvonik, je računal kakor že vsako leto. Tisoč fig! Morda jih bo letos le osemsto, pa kaj to! Tako lepih in zgodnjih ni nikjer. Tri ovce si bo lahko zanje kupil ali pa dve kozi. In ob tej misli je srečen smehljaj spreletel njegov upadel obraz. S tem bo konec njegove bede. Koze dajejo mleko: nekaj ga bo sam porabil, nekaj pa prodal. In drugo leto? Nove fige, nove koze ali ovce! Antonio, zadnjikrat si blodil reven in ubog po svetu! Te ga trdega življenja bo zdaj konec! ...

Tako si je mislil Antonio in zato se je vsako leto vračal domov. In vsako leto ob tem času, da je varoval svoje drevo, sicer bi mu ga drugi obrali.

Ves srečen je bil Antonio ob teh mislih. Kakor vsako leto, ko se je vračal! Vtem pa so že pritekli otroci do njega: "Antonio je prišel! Antonio, povej nam zgodbo!..."

Antonio pa jim je – kakor vsako leto doslej – dostojanstveno odgovoril: "Jutri pod večer pridite, otroci! Saj veste: danes si moram ogledati svoje posestvo."

Vtem je že prišel do svoje kočice. Opazil je brž, da se je del kamnite ograje zrušil in da na strehi cela vrsta opek manjka. Pa to mu ni delalo skrbi. Saj bo kmalu drugače. Pomislite: osemsto ali celo tisoč fig! ...

Pobožno se je ustavil pod drevesom in se ozrl med veje. Mar ni bil on, Antonio, med srečneži, ko mu je dobri Bog spet toliko sadežev naklonil? Sedel je na kamnito klop pred hišo in začel šteti sadeže. Potem je šel okrog drevesa na drugo stran in nazadnje je sple-

zal še na streho, da bi bolje videl dragoceni pridelek. "Devetstodvainpetdeset!" je v hvaležni spoštljivosti zašepetal, ko je bil gotov – da se je verjetno za kak sadež pomotil, mu ni bilo mar. "Kdo zmore kaj takega kot ti?" se je obrnil do drevesa kot do dobrega prijatelja. "Nihče!" se mu je jazdalo, da je zašumelo v vejah polnega drevesa.

Še kakih deset dni in sadeži bodo zreli. Med tem časom je Antonio spal kar na kamniti klopi pred kočo. Podnevi, pod noč pa so prihajali otroci k njemu in z odprtimi usti poslušali njegove zgodbe. Oh, kako je znal pripovedovati! Nikoli se ga niso naveličali poslušati.

Tako je kar naenkrat prišel dan, ko so fige dozorele. Že jutraj so Antonijeve ostre oči zapazile nekaj zrelih sadežev. Kako sladko so duhteli! Antonio jih je potipal, kot potiplje zdravnik bolnika. Začutil je, da so že mehke in da se koža že guba.

Tudi otroci so vedeli, da morajo biti fige v tem času že zrele. Vsako leto so vedeli in vsako leto s s hrepenečimi očmi zrl k vabljivim sadežem. Seveda so poslušali zgodbo, ki jo je pravil Antonio. Toda njihove oči so strmele le v sladke sadeže.

Kdo bi se mogel ustavljati otroškim očem? Iz kamna bi moral imeti srce! Antonio pa ga ni imel iz kamna. Zato je stegnil roko in trgjal sad za sadom ter

jih delil. Tako je potrgal prvi dan pod večer, kar je že bilo zrelega, vmes pa pravil zgodbe, ki si jih je izmišljal v dolgih dneh bridkega potovanja od vasi do vasi.

Vsak dan so prihajali otroci. Pod večer so prišli. In vsak večer se je ponavljalo isto...

Nekega dne pa vstane Antonio s trde klopi pred kočo, se pretegne in žalostno ozre med veje svojega drevesa. Med prazne veje! In nobenih koz, nobenih ovc! Pa, zrak je tako prijetno topel in nad morjem je videti galebe, ki se zgubljajo v daljino...

Tudi Antonio se premakne za korak, za dva... potem pa vedno hitreje. Že je mimo napol razrušene vrtno ograje, že je zunaj na cesti, ki se vleče v daljavo. Antonio zapušča domači kraj, po katerem je tako dolgo hrepenel. Cesta mu bo spet domovina. In ko se njegova sklonjena, revna postava v zakrpani obleki zgublja v daljavi, zašumi med vejami njegovega smokvinega drevesa. Kakor bi nekdo jokal za slovo...

Antonio pa ne sliši slovesa. In ni mu žal, da je letos spet razdal svoje imetje. Dobro ve, da ga bo dobil povrnjenega. In kakor v zagotovilo se ozre v jasno nebo. In srečen smehlja spreleti njegov razorani obraz. Prav kakor takrat, ko se je vračal domov in računal...

A. S. M.

Av gust
Hor vat :

Človek in denar

POTREBE IN SKRBI

Potrebe in skrbi so stalne spremljevalke človekovega življenja. Prve se začnejo takoj z rojstvom, druge pa čim se zaveda svoje bitnosti in odgovornosti. Niso stalne, navadno pa rastejo. Leta prinašajo človeku potrebe in skrbi, so rekli včasih.

V najširšem pomenu besede je potreba pomanjkanje duhovne ali tvarne dobrine, katero človek potrebuje za življenjski obstoj in razvoj. Skrb pa pomeni zavest pomanjkanja, premišljevanje in iskanja moralno neoporečnih potov za doseg dobrine, ki jo človek potrebuje. Tako vsak razsoden in normalen človek išče potov in sredstev za zadovoljitev potreb, želi, da bi imel čim manj skrbi, kar pomeni zadovoljitev večine potreb, ker vseh največkrat ne bo mogel zadovoljiti nikoli.

Sodobni, v veliki večini zmaterializirani človek hoče vse potrebe zadovoljiti sam s svojo spretnostjo in sposobnostjo, tudi trmo ali zvižajo. Zaupa samo sam sebi ali morda še kateremu sočloveku. Pogled ima obrnjen vodoravno ali navzdol, nikoli pa navzgor.

Misli in se prepričuje, da je nebo zaprto.

Če lahko verjamemo raznim poizvedbam in statističnim podatkom, večina sodobnega človeštva nima zaupanja v Boga ali pa je to zelo megljeno. Za ene ga ni, za druge je odsoten, za tretje nedostopen. Ne vedo ali nočejo vedeti in se prepričati, da je nebo vedno odprto, da Boga ni treba iskati samo nad zvezdami, v nebesih, ampak tudi med ljudmi, pri vsakem človeku, v vsakem kotičku stvarstva.

Nezaupanje v Boga sodobnega ošabnega in vase zaljubljenega človeštva ima korenine v življenjski in večni resnici, da božja pota in nameni niso vedno v skladu s človeškimi; da steze, ki jih tlači človek, ne vodijo vedno k Bogu, se pogosto križajo ali pa vodijo v nasprotujoče smeri.

Po svoji naravi človek ne more živeti v nekem stal-

nem nezaupanju in negotovosti. Mora imeti nekaj, na kar lahko osredotoči rešitev svojih potreb in skrbi. V naših dneh je to **denar**, s pomočjo katerega hoče rešiti skoraj vse življenjske probleme.

DENAR

Kaj je denar? Odgovor je lahko enostaven ali zapleten — definicij je mnogo. V ljudski govorici se reče, da je "sveta vladar". Strokovnjaki pravijo, da je denar simbol neke vrednosti, sredstvo plačilnega prometa, ki ga uvaja država. Za nekatere je zopet blago, ki trajno opravlja funkcije splošnega ekvivalenta. V praksi je to kovanec, dandanes največkrat kos papirja različnih oblik in barv z vrednostno številko, ki jo predstavlja kot nakaznica.

Odnos človeka do tega kosa papirja je dokaj različen. Ponekod ga spoštujejo, skrbijo za ohranitev njegove vrednosti, ponekod pa mu ne izkazujejo posebnega spoštovanja. Tako krožijo umazani, velikokrat raztrgani in zalimani bankovci, z različnimi napisi in nečednimi vzdihljaji, še celo s propagando za "verigo sv. Antona", rekoč: če jo izpolniš, ti prinese srečo, če pa ne, te pahne v nesrečo, prekletstvo dekleta, ker je za ta umazan kos papirja prodala svojo poštenost. Kljub vsemu temu, tudi s takim bankovcem lahko plačaš vožnjo, kupiš kos kruha in še kaj drugega, vedno odvisno od natiskane številke in stopnje inflacije.

Za te ponekod spoštovane in dobro ohranjene papirje, pa zopet umazane in raztrgane, se puli sodobni človek. Hoče jih imeti čim več, ker po vrednostni količini teh se določa njegovo mesto v družbi in spoštovanje, poleg tega da je denar tudi merilo za kup doseženega premoženja. Človek hoče biti premožen, ker ta kup pomeni srečo, kaže, kako velika je njegova sreča. Naravno je, da človek hoče biti srečen — toda pri tem se postavlja veliko in resno vprašanje, ali mu jo lahko prinese denar, jo najde v kupu denarja in drugega premoženja?

DENAR IN SREČA

Ne samo poedinec, tudi med seboj si ljudje želijo srečo. Kolikokrat se v okolju sliši to izraženo željo. Če se pogleda malo globlje, se lahko vidi, da se ta želja za obilo sreče istoveti z veliko vsoto denarja. Ta bi naj bil prinašalec sreče, merilo za srečo. Zato toliko ljudi igra različne loterije in stave, katere pa le nekaterim iz množice prinesejo določeno vsoto denarja. Ta igra za srečo postane pri mnogih strast; napravijo premoženje, ki ga imajo, jih pahne v revščino in večkrat priklene na beraško palico.

Pehanje za denarjem kot sinonimom sreče je vzrok mnogim zločinom, prevaram, goljufijam in sovraštvu. Za denar in zaradi denarja so nekateri pri-

pravljeni storiti vse, pri tem jih ne zanima morala, niti Bog, niti bližnji, niti družba. Lahko rečemo, da ima človeški egoizem močne korenine tudi v denarju in njegovem kopičenju.

V nepravilni razdelitvi za življenje potrebnih dobrin, v praksi to največkrat pomeni denarja — eni ga imajo preveč, drugi morda dovolj, mnogi pa niti za kritje osnovnih življenjskih potreb — tičijo korenine socialnega vprašanja. Za rešitev tega so se poleg krščanskih in poštenih pojavile tudi perverzne ideje in pokreti, ki so človeštvu prinesle gorje in trpljenje, revnim pa poleg vsega tega še večjo revščino.

Če je pehanje za denar prineslo že toliko gorja posamezniku in družbi, ali je potem človek lahko resnično srečen, če ga ima v izobilju? Morda trenutno, potem se pa tudi spremeni v skrbi in je večkrat tudi vzrok nesreče in trpljenja.

Človek je iskal, išče in bo vedno iskal srečo, a je ne bo našel v obilici tvarnih dobrin, ampak v mirni vesti, to je v globinah svoje notranjosti. Sodobnemu človeku je to težko razumljivo in zato težko sprejeti, ker ta notranji mir zahteva spreobrnitev, zaupanje v Boga, povratek k Bogu. Če se pa od njega oddaljuje, ga odklanja, odklanja s tem tudi resnično srečo.

ČLOVEK IN DENAR

V sodobnem družbenem življenju je denar človeku

svojem poslanstvu povezuje denar tudi človek, ki je vezana na tvarna sredstva, enako tudi bosonogi kontemplativni menih. To potrjuje njegovo važnost.

Kljub vsej važnosti pa je denar samo **sredstvo**, pomoč človeku, nikoli pa ne more biti cilj življenja. Človeku mora vedno in povsod služiti, nikoli gospodariti in ukazovati. Z njim mora ravnati z velikim čutom odgovornosti. Z ravnanjem in uporabo ne sme škodovati sebi, bližnjemu in skupnosti.

Če se bo človek dokopal do pravega vrednotenja denarja, bo človeška družba pravičnejša, bolj poštena, ljudje bodo srečnejši, prišlo bo tudi do zaželenega in potrebnega miru med narodi.

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,

Fr. Bernard Goličnik, O. F. M.,

SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,

Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne

Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101

Telefon: (03) 861 9874

+ Ko v tej številki MISLI ravno pišemo o 400 - letnici slovenske biblije, je prav, da se tudi javno zahvalim g. senatorju M. Lajovicu za knjižni dar, ki sem ga bil zares vesel. Bolj mi ne bi mogel ustreči kot s tem, da mi je poklonil — faksimile **Dalmatinove biblije**, prvega tiskanega slovenskega svetega pisma. Seveda sem jo dal v našo Baragovo knjižnico, da jo lahko občudujejo tudi drugi. Naša knjižna zbirka je s to znamenito knjigo veliko pridobila.

+ Veroučno uro za mladino nad štirinajst let starosti (začel jo je nedavno p. Bernard) bom nadaljeval. Obiskuje jo kar lepo število mladincev, seveda pa je še dovolj mesta za nove, da se jim pridružijo. Srečanja imamo vsako drugo sredo zvečer od 7 do 8.30 ure. Naslednje srečanje je v sredo 22. avgusta.

+ Na prvo nedeljo v septembru bomo slavili **DAN OČETOV** z domačo proslavo očetom v čast po deseti maši v Baragovi dvorani. Nastopili bodo otroci Slomškove šole in tudi Glasniki nam bodo nekaj zapeli. Spet naprošam pridne gospodinje, da po naši stari navadi prinesejo od doma kaj dobrot. Saj je v dvorani ob takihle prilikah tako prijetno malo pri-
grizniti in poklepetati. Bog povrni vsem! Vstopninske prostovoljne prispevke tega dne smo namenili v prid fondu Slomškove šole.

+ Če bi septembrska številka MISLI ne dospela pravočasno med melbournske bralce, vse že zdaj spominjam na **DAN UPOKOJENCEV**, ki bo na **TRETJO NEDELJO V SEPTEMBRU**, letos torej 16. septembra. Vsi upokojenci ste iskreno vabljeni k deseti maši in po njej v dvorano, kjer bo nekaj nastopov, kosilo ter vse popoldne v domačem razpoloženju. Sami poagitirajte med sabo, da vas bo čim več in bo družba prijetna! Družine, ki imajo med sabo staro mamo ali starega očeta (ali pa oba) pa že zdaj naprošam, da bi jim na ta dan pripravili veselje ter jih pripeljali v versko središče. Če nam javite, bi za prevoz poskrbeli tudi mi. — Naši dragi ostareli in tudi tisti, ki se kot upokojenci še nimate za preveč ostarele — vsi iskreno vabljeni in že zdaj dobrodošli!

Upam, da bo ta dan med nami spet geelongski pevski zbor, ki nam vsako leto pripravi s svojimi glasovi obilo veselja. Ne le v cerkvi na koru in v dvorani na odru — pesem odmeva tudi popoldne izza miz ter vzbuja domače vzdusje med vsemi udeleženci.

+ **WALKATHON** je naša že tradicionalna mladinska popoldanska prireditev istega dne — letos 16. SEPT. "Mladina spoštuje starost!" je njeno geslo in upamo, da bo tudi letos lep moralni in gmotni uspeh. Naj bi se prijavilo čim več udeležencev (pol smo doslej oddali 32 in so seveda še na razpolago). Se bo pridružilo tudi kaj mladine naših klubov? Lepo bi bilo, saj bo v prid našemu Domu počitka.

Spet bomo nagradili tri udeležence, ki bodo največ nabrali za svoje kilometre. Nagrado bo dobila tudi oseba, ki bo imela največ darov med skupino nad 25 let starosti; enako najmlajši in najstarejši udeleženec Walkathona. Zahvalni spominček na hojo dobijo navadno tudi vsi, ki so nabrali vsaj petdeset dolarjev.

+ Porok tokrat v naši cerkvi ni bilo, krstile pa so sledeče družine: Iz Deer Parka so prinesli h krstu 15. julija: družinica Borisa **Vidmajer** in Ivanke r. Habjančič je dobila **Amando Rose**. — Dne 22. julija je krstila družina Ivana **Denša** in Angele r. Žižek, Westall. Že četrtega fantka so prinesli h krstu, ime pa so mu dali **David**. — **David Michael** pa bo ime prvorojencu družine Draga **Starc** in Estere r. Bratovič. Prinesli so ga 5. avgusta iz Sunshine.

Čestitke vsem trem družinam, malčkom pa obilo božjega blagoslova na pot v življenje!

+ Kar lepa je bila udeležba na nedeljo 22. julija pri Ekumenskem bogoslužju v stolnici sv. Patrika. Pridružili smo se številnim narodnostim in skupno smo molili za usuznjene narode. Prošnjo v slovenščini je v narodni noši izrekla Lahova Marija, mene pa so to leto izbrali, da sem bral angleški evangelij. — Zahvala vsem našim udeležencem, zlasti narodnim nošam!

+ Sem že v prejšnjih številkah MISLI omenil, kakor tudi v letošnjem predjulijemskem pismu ob priliki proščenja, da sta se dve avstralski dobrotnici v testametu spomnili našega Sklada za bodoči Dom počitka. Miss Mary Gosson je umrla 21. novembra lanskega leta v 91 - letu starosti ter gre naša iskrena zahvala Mrčunovi Julki, ki se je več let prav do smrti brezplačno žrtvovala zanjo. Miss Eileen Cody, ki je vsa leta hodila k nam k sveti maši, pa je umrla letos 12. januarja v starosti 84 let. Obe sta našemu verskemu središču zapustili svoji hiši.

Zemljišče s hišo, kjer je živel do svoje smrti prva dobrotnica, bo ta mesec na dražbi. (Najvišja ponudba pred dražbo je bila 65.000.— dolarjev.) Zapuščina Miss Cody — zemljišče s hišo v ulici za našo cerkvijo in blizu križišča Kew, kar je občutno dvignilo ceno — pa je bila na dražbi 7. julija. Hiša je bila prodana za visoko vsoto 176.000.— dolarjev. Naš sklad za Dom počitka bo dobil denar po preteku dveh mesecev, seveda po odbitju stroškov prodaje, prepisa ipd.

Obe dobrotnici priporočam v molitev, v zahvalo za darežljivost našemu verskemu središču, ki nima primere. Le priznajmo, da nas je dobri Bog pogledal skozi veliko okno.

Tako upajmo, da se bomo lahko kmalu premaknili glede našega Doma počitka. Upam tudi, da občina ne bo kaj nasprotovala, saj so se v teku našega nabiranja darov zamenjale v vodstvu vse osebe, ki so nam bile v začetku naše akcije zelo naklonjene. Zato je prav, da tudi vse naše načrte podpremo z molitvijo, ki je vredna več kot vsi zgolj človeški računi!

+ Šele zdaj sem zvedel, da je 21. januarja letos umrl v Melbourne (bolnišnica v Prestonu) ROMUALD BOLE. Rojen je bil 9. decembra 1900 v Postojni. V Avstralijo sta prišla z ženo Zoro r. Kafol leta 1962 k hčerki Zori por. Pertusio, ki živi v West Prestonu. Pokojnik je bil po poklicu računovodja. Njegovi zemski ostanke so bili upeljeni dne 24. januarja letos v krematoriju Fawknor. R. I. P.

V soboto 14. julija je v bolnišnici v Frankstonu umrla gospa ALOJZIJA KOŠIR. Pokojnica je bila rojena 11. maja 1892 v Kosmačevi družini v Trstu. Letos v maju je torej izpolnila že 92 let in je bila še do lanskega leta kar trdna ter je celo brala brez očal. Kot dekle se je izučila za šiviljo. Leta 1915 se je poročila z Jakobom Koširjem, seveda pa je že dolgo let vdova in od treh sinov je Miroslava in Daniela vzela zadnja vojna. Sin Srečko je emigriral v Avstralijo, kjer se je njegovi družini leta 1960 pridružila tudi mama.

S pogrebom so čakali za slučaj, če bi vnuk Fredi pravočasno prejel sporočilo in se vrnil iz Evrope, kar pa se ni zgodilo. Maša zadušnica je bila v farni cerkvi v Seafordu, pogreb pa na pokopališče Frankston.

Melbournskim Slovincem se priporoča

KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509.

doma: 470 4046 in 470 4095.

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

V nedeljo 15. julija je smrt med nami terjala novo žrtev: tokrat komaj 49-letno VIDO BERLIČ, ki je zaključila svoje zemsko življenje v Austin Hospitalu v Heidelbergu. Nad eno leto je bila preizkušana z boleznijo, bila večkrat v bolnišnici in spet doma, končno pa je prišlo do tega, kar so doktorji že večkrat napovedali, pa je srce le še vzdržalo. Med boleznijo se je krepila z zakramenti in tudi s tega sveta je odšla lepo pripravljena za pot. Blaga pokojnica je bila rojena 23. avgusta 1935 v Laurenčičevi družini, Logje nad Kobaridom. S starši pok. Hermanom in Marijo ter sestro Vero je še kot otrok preko italijanskih begunskih taborišč prišla leta 1949 v Avstralijo. Doraščala je v West Footscrayu, kjer se je leta 1955 tudi poročila s Slovincem Francem Berličem. Svoj dom sta si ustanovila v Rosanni. Od treh otrok sta Ernie in Larry že poročena, Jennifer pa je v službi kot bolničarka.

Rožni venec ob krsti smo zmolili v naši cerkvi v torek zvečer, pogrebna maša pa je bila naslednji dan (18. julija), nakar smo Vidine zemske ostanke spremili na pokopališče Templestowe.

Na večer 7. avgusta pa smo se zbrali v Tobin Bros. pogrebem zavodu v Glenroyu k molitvi rožnega venca za pokojno mamo MARIJO ŠAVLE, katere zemske ostanke smo po maši zadušnici naslednji dan (8. avgusta) vrnili zemlji na fawknorskem pokopališču. Pokojnica je umrla na soboto 4. avgusta v Royal Melbourne Hospitalu. Rojena je bila v Radinovi družini, Kodulje v Istri, dne 19. decembra 1908. V Buzetu se je poročila z Antonom Šavle, ki je preminul v zadnji vojni. Leta 1969 se je odločila in prišla za stalno k svojemu sinu Jožetu v Avstralijo in do svoje smrtne bolezni živel pri njegovi družini v Glenroyu. Doma pa žaluje za njo še sin Ivan.

Vsem pokojnim božji mir — žalujočim sožalje!

+ Večerne maše bodo 24. avg., 7. sept. (prvi petek) in 14. sept. Na 8. sept. pa je spet druga sobota v mesecu, ko imamo večerno mašo ob sedmih, ki velja za nedeljsko, naslednji dan pa je maša samo ob pol desetih.

+ Ljubitelji harmonike, oglejte si oglas na strani 224!

DVA SLOVENSKA ŠKOFA sta letos praznovala svoj zlatomašniški jubilej — petdesetletnico svojega duhovniškega dela. Oba sta izšla iz ljubljanske nadškofije, delujeta pa zunaj njenih meja: **Alojzij Turk**, doma iz Dolenjskega, je nadškof v Beogradu, **Janez Jenko**, po rodu Gorenjec, pa je škof v Kopru.

Po končanem bogoslovju v Ljubljani je takrat novomašnik Turk odšel v pomoč misijonskemu škofu Gnidovcu v Skopje, novomašnik Jenko pa je po kratki kaplanski službi postal prefekt na Škofovih zavodih v Št. Vidu nad Ljubljano, v Ljubljani pa katehet na bežigrajski gimnaziji. Življenjska pot ju je kasneje združila v Beogradu, kjer sta morala po vojni skupno doživljati kar lepo mero šikan in vsemogočih krivic. Pa je tudi to minilo. Janez Jenko je postal generalni vikar beograjske nadškofije, leta 1964 pa je bil imenovan za apostolskega administratorja Slovenskega Primorja, kmalu posvečen v škofa in je po ureditvi cerkvene pokrajine leta 1977 postal tudi prvi koprski škof. Alojzij Turk pa je leta 1980 nasledil umrlega nadškofa Bukatka na beograjskem nadškofijskem sedežu.

Zdaj je oba zopet združilo zlatomašniško slavlje: 8. julija sta skupaj praznovala zlato mašo v Kopru, teden kasneje — 15. julija — pa v Novem mestu. Vsekakor tudi avstralski Slovenci izrekamo obema jubilaroma iskrene čestitke. Želimo jima obilo božjih dobrot in pomoči v nadaljnjih letih dela v božjem vinogradu. Koprski škof dr. Jenko nam je tudi osebno poznan, saj je prvi slovenski škof, ki nas je obiskal tukaj "down under". Leta 1968 je obšel vse naše naselbine po Avstraliji, imel kratke duhovne obnove, delil zakrament svete birme naši mladini in blagoslovil prvo slovensko cerkev pod Južnim križem, melbournsko svetišče svetih bratov Cirila in Metoda v Kew.

TUDI NOVA CERKEV v Radencih, poznanem slovenskem zdravilišču z naravnimi vrelci, bo dobila za zavetnika sv. Cirila in Metoda. Radenskim faranom se je končno le izpolnila dolgoletna želja: njih prizadevanja so vendarle uspela in prošnje dosegle, da se je ob dosedanjem župnijskem domu odprlo gradbišče bodoče cerkvene stavbe. Načrte je izdelal dipl. arh. inženir Blaž Slapšak iz Ljubljane ob sodelovanju projektivnega biroja Tamar. Kot beremo, se bo načrtovana cerkvena zgradba skladno vključevala v arhitektoniko modernih zdraviliških poslopij Radencev.

MLADINA v Sloveniji se navdušuje tudi za črnske duhovne pesmi. Mladinski pevski zbor cerkljanske fare — ima okrog štirideset članov — je pripravil posebni cerkveni koncert. Pod vodstvom kaplana Matija Selana so v dveh in pol urah odpeli 28 črnskih duhovnih pesmi, katerim so morali ob burnem ploskanju udeležencev dodati še tri. Na klavirju jih je spremljal domači organist Damjan, s trobento pa pri nekaterih pesmih Janez Krt.

STATISTIKA o motorizaciji v Sloveniji nam daje sledečo sliko: Lani je bilo registriranih 466.003 avtomobilov, kar pomeni, da pride v Sloveniji en avto na 4,1 prebivalcev. V primerjavi s prejšnjimi desetletji: leta 1953 en avto na 544,5 prebivalcev, leta 1963 en avto na 46, leta 1973 pa en avto na 7,7 prebivalcev. Tudi število družbenih avtomobilov se je povečalo za 8,8 odstotkov. Med tovornjaki pa pride v Sloveniji danes en tovornjak na 26 zaposlenih oseb.

Slovenija je med republikami Jugoslavije tudi v tej statistiki na prvem mestu. Na Hrvaškem pride en avtomobil na 7,1 ljudi, v Srbiji na 8 ljudi, na Kosovu pa eno motorno vozilo na 29,3 prebivalcev.

MARIBORSKO letališče ima že od vsega početka svojega poslovanja občutno izgubo. Tudi lanska izguba je kaj visoka: 15,6 milijonov dinarjev. Pokrili so jo s kreditom sklada gospodarskih rezerv mesta. Vzrok izgube iščejo predvsem v visokih pristajalnih taksah, ki so odgnale avstrijske letalske prevoznike, zlasti tiste, ki so mariborsko letališče hoteli uporabljati za čarterske polete.

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction Pty. Ltd.
A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

Dr. J. KOCE, Flat 2, 139 High St., Kew, Vic. 3101 — Tel. 862-3027

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. V vseh večjih mestih Evrope, Amerike in Kanade imam poleg poslovnih tudi prijateljske zveze, kar izdatno pripomore, da je potovanje prijetnejše. — Če me slučajno ni v agenciji, vprašajte za GABRIJELO, lahko ji pa tudi telefonirate na telefon agencije: 329-6833.

CONCORDE INTERNATIONAL TRAVEL, 541 King Street,
Melbourne, 3003 — Tel. 329 - 6833 . — Consultant DR. J. KOCE

AJDA v Sloveniji počasi pa gotovo izginja. Dočim so jo leta 1934 po slovenskih njivah pridelali še čez 25.000 ton, je številka stalno padala na račun drugih žitaric. Lani je letina ajde komaj prilezla do 1.000 ton — razumljivo je ajdova moka redkost, cena pa visoka. — Ajdovi žganci in kislo zelje! . . . To dvojce je držalo dolgo dobo naš rod. Zdaj pa sem že od več obiskovalcev rodne grude slišal, da so v domači hiši izrazili željo po ajdovih žgancih, pa so se jim smejali, da sploh sprašujejo za kaj tako "zastarelega". . .

Po poročilih je zadnji čas podjetje Žito začelo na različne načine spodbujati kmete, da bi spet bolj mislili na sejanje ajde. Za začetek si je zagotovilo 280 hektarjev, na katerih bi pridelali okoli 250 ton ajde, namleli pa iz tega 180 ton moke. Vsakemu novemu za ajdo zainteresiranemu kmetu zagotovijo seme za dve leti, on pa jim potem proda letino po ceni, ki velja ob času odkupa. Z zamenjavo semena iščejo tudi povečanje pridelka na hektar: od sive ajde bodo preskočili na črno in s tem upajo povečati pridelek za 10%.

BENETKE stoje na koleh iz debel dreves, ki so jih Benečani posekali po slovenskem Krasu, kot nam pripoveduje zgodovina. Zdaj pa se je zgodba nekako ponovila, le da ne gre za slovenska drevesa, ampak za naše kamenje. Letos so namreč do 15. maja iz koprškega pristanišča prepeljali v Benetke pet tisoč kubičnih metrov kamenja. Služil bo za obnovo nasipov tega znamenitega mesta na vodi.

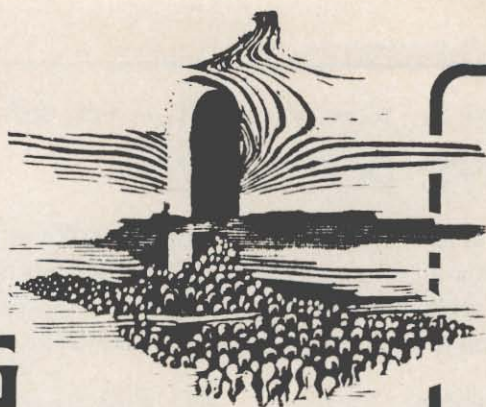
ZANIMIV POGOVOR z beograjskim nadškofom Turkom je objavil pred par meseci beograjski študentski štirinajstdnevnik STUDENT. Nadškof je načel nekaj vprašanj o klerikalizmu in sektaštvu ter o občutku zapostavljenosti, ki ga izkušajo verujoči člani med državljani Jugoslavije. Nadškof je odločno odbil pogosta sumničenja nekaterih krogov, da Cerkev izkorišča gospodarski položaj, da bi si pridobila večji manevrski prostor v družbi. Nanizal je tudi nekaj dejstev, ki po njegovem mišljenju zastrupljajo odnose

med vernimi in nevernimi člani družbe. Takole je povedal: "Mislim, da so eden od virusov, ki zastrupljajo naše odnose, pogoste žalitve vernikov v časnikih, včasih pa prihajajo celo iz ust odgovornih osebosti. Vernike imajo za kulturno in socialno zaostale, vera pa pomeni znamenje neprosvetljenosti, neznanstvenosti in škodljivosti za družbo. Že olika v medsebojnih odnosih ne dovoljuje žaliti svojega soobčana zaradi njegovega prepričanja . . ."

O HUDI ŽELEZNIŠKI NESREČI, ki je bila doslej največja v Sloveniji, ste gotovo brali v dnevnem angleškem časopisju. V sobotnem jutru 14. julija je postala železniška postaja Divača prizorišče stranskega razdejanja in groze, od vagonov so ostali le kupi zvitega železja, da so komaj in po hudih naporih prišli do ranjencev in mrtvih trupel. Enaintrideset večinoma mladih življenj je terjala nesreča, ranjence, med katerimi jih bo mnogo ostalo pohabljenih za vse življenje, pa so vozili v bolnišnice v Ljubljano, Izolo, Pulj, Sežano, Novo Gorico in na Reko. Naslednji ponedeljek je bil v Sloveniji proglašen za dan žalosti, a izgubljenih življenj ne bo nihče več vrnil.

V potniški vlak Beograd — Pulj, ki je čakal na znak za odhod, se je z nezmanjšano brzino zaletel od zadaj tovorni vlak. Njegov strojevodja je priznal, da ga je najbrž premagal spanec, ker je bil brez odmora že 14 ur v službi. Vse kaže, da se doma po prejšnjih manjših železniških nesrečah niso prav nič naučili. Morda bo ta tragična nesreča uredila število delovnih ur strojevodij in jim dodala na pot pomočnike.

“. . . **ŽE DEJSTVO**, da so nekateri verni ljudje za ceno svoje doslednosti stopili v partijo, pove dovolj. Pove namreč, da v partijo ne silijo verniki sami in da jih vanjo tudi ne pošiljajo kot trojanske konje teologi, ampak čisto preprosto naše razmere in tisti, ki so jih ustvarili. 'Sili' jih dejstvo, da je rdeča knjžica dostikrat pogoj za kakšno 'boljše mesto'. . ." smo brali nedavno v "Družini" izpod peresa prof. Antona Stresa.

BOG NAS REŠUJE

TA PSALM je eden najlepših cvetov na drevesu svetopisemske vere. Korenine se mu širijo globoko v najbolj bogato pomlad pobožnosti, v kateri je s čudovitimi toni in besedami pesnik davnih stoletij izpovedal nekaj najbolj resničnega in odrešujočega: Bog je ljubešen – On odpušča vse moje krivde, odpravlja vse moje slabosti (v.3). In česa pravzaprav, priznajmo odkrito, vsi bolj potrebujemo, kot neskončne božje usmiljenosti in dobrote.

Letos za veliko noč so naši mladi peli pesem znanega slovenskega popevkarja Aleksandra Mežka. V pesmi z naslovom "Ko sem še" pripoveduje o svojem srečanju z besedo "aleluja". V zadnji, šesti kitici pravi takole: "V času, ko so leta mi minevala, sem spoznal, kaj Kristus je: križ, biblija. Bog me je poklical, ko sem bil na dnu pekla, in zato, ker rešen sem, slavim Boga: Aleluja, Bog, aleluja, moj Bog!"

Iz tega čudovitega doživetja, da nas Bog rešuje iz dna pekla, vsak dan znova, je zapet psalm 103 (102). Spet znova ga berem. Odkriva mi mojo pravo podobo, "da smo iz zemlje" (v.14) in da "kakor je sončni vzhod daleč od zahoda, odriva od nas naše pregrehe" (v.12). Kako živo iz dneva v dan bolj čutim, da Bog "rešuje moje življenje smrti, venča me z milostjo in usmiljenjem" (v.4). In ko razmišljam o tej čudoviti božji dobroti in božjem usmiljenju, se mi zastavlja ostro vprašanje, kakšna pa je moja dobrota in moje usmiljenje? Že slišim odmev Jezusovih besed: "Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar tam

Z DUŠO in telesom naj hvalim Gospoda, Iz vsega srca bi ga rad hvalil, in nobene n... On odpušča vse moje krivde, ozdravlja vs... Rešuje moje življenje smrti, venča me z... Z dobrotami nasičuje moje življenje in m... Gospodova dela so pravična, vsem zatira... Pokazal je Mojzesu svoja pota, Izraelovir...

GOSPOD je milostljiv in usmiljen, p... Ne spominja se več naših grehov, nj... Ne ravna z nami po naših grehih, ne... Kakor se nebo visoko boči nad zem... tako njegov...

Kakor je sončni vzhod daleč od zah... Kakor je oče usmiljen z otroki, tak... Dobro ve, kakšni smo, saj nas je us... Človekovi dnevi so kakor trava, raz... Komaj veter vanjo zaveje, že ji cvet... kmalu se n...

GOSPODOVA ljubezen traja vekomaj do... Rodu za rodom je naklonjen, če je zvest... če se spom...

Gospod je postavil svoj prestol v nebesih... Slavite Gospoda njegovi angeli, vi močni... Slavite Gospoda, vsi angelski zbori, božji... Vse božje stvari, slavite Gospoda na vseh... Tudi jaz ga bom hvalil z dušo in telesom.

pred oltarjem in pojdi, da se poprej s svojim bratom spraviš, in potem pridi in daruj svoj dar" (Mt 5,23-24).

Te dni že drugič berem knjigo Bojana Štiha "To ni nobena pesem, to je ena sama ljubezen" – Listi iz dnevnika 1977/1983, Cankarjeva Založba, Ljubljana 1983. Na straneh 218 in 219 je natisnjeno nepodpisano pismo, ki ga je prejel avtor knjige. Kaj hočem tukaj z njim povedati, boste razumeli, ko boste prebrali do konca.

Levstikov teden od 19. do 27. kimavca 1981. Ko sem se vrnil z gradu Štatenberg, je prišlo tole anonimno pismo:

Dragi Bojan,

odkar Te poznam, zlasti pa še zadnjih nekaj let z velikim zanimanjem, največkrat pa tudi z vnetim odobravanjem preberem vse, kar napišeš in kar mi pride

Božja beseda

govo sveto ime naj slavi vse moje bitje.
vseh dobrot ne pozabil.

moje slabosti.

stjo in usmiljenjem.

ost se mi obnavlja kakor orlu.

vrača pravico.

ovom svoja dela.

pežljiv in zelo milosrčen.

ra nevolja ne traja dolgo.

ča nam po naših krivdah.

lubezen objema vse, ki ga spoštujejo.

, odrija od nas naše pregrehe.

Gospod usmili tistih, ki ga častijo.

il, spominja se, da smo iz zemlje.

i se kakor roža na polju.

lpade,

več ne spominja, kje je cvetela.

h, ki mu ljubezen vračajo.

ovi zavezi,

njegovih zapovedi in jih spolnjuje.

poduje vsemu veselju.

aki, ki poslušate in izvršujete njegovo besedo.

žabniki, ki spolnjujete njegova povelja.

jih njegovega vladarstva.

PSALM 103 (102)

pred oči. Vesel sem, da imamo Slovenci takega človeka in da je to celo eden mojih znancev (prijatelj se ne upam reči).

Pa srečam pred dnevi drugega znanca in nekaj spregovoriva o enem Tvojih novejših spisov. In veš, kaj mi je rekel? "Štiha poznam dalj kot ti, in vem, kaj je počenjal nekoč v vojnih letih. Zato njegovemu današnjemu pisanju ne bom verjel, dokler ne bo kdaj javno izrazil obžalovanja zaradi tistih reči, ali vsaj dal vedeti, da se zaveda njihove moralne nevrednosti. Sam sem bil zraven pri eni ali drugi stvari, bolj v stranski vlogi, zato vse to dobro poznam. Je že res, da se Bojan danes zavzema za prave in dobre reči, ampak . . ."

Govoril je še naprej, pa ga nisem niti dobro poslušal več. In ko sem ostal sam, so mi šle njegove besede po glavi, in od tedaj mi ne dajo več miru. Nalašč ga

nisem vprašal, kaj je to bilo, rekel je le nekaj o Primorski. Sam boš pač najbolje vedel, za katere reči gre. In mož se mi je zdel tako prepričan, da je bilo težko dvomiti, da ne bi bilo vsaj nekaj res.

Saj se spominjaš, kako so mnogi gledali na Ahaca? Danes pameten in vnet za vse dobro, ampak kaj je počenjal med vojsko? In mu niso bili pripravljeni ničesar priznati in ničesar odpustiti. (Vprašujem se, ali je resnična govorica, da je na smrtni postelji zahteval duhovnika, pa mu ga žena glede na razne okolnosti ni hotela poklicati. Če je to res, mu je storila grdo krivico. Morda je hotel vsaj enemu človeku odkrito in do kraja povedati, kar mu je ležalo na duši. Božo Vodušek je tako priložnost dobil.)

Ti si resda še daleč od tega, da bi si klical duhovnika, če bi ga sploh. Morda pa le premisliš, ali ni v besedah mojega znanca nekaj resnice — morda tudi kaj storiš?

Pravzaprav bi se na koncu rad podpisal, zelo sem omahoval, ali naj to storim ali ne. Ampak stvari ne bi bilo nič v prid, če povem, kdo sem, le najino medsebojno razmerje bi bilo poslej obremenjeno, ne vem, kako bi se gledala. Čeprav mi nekaj govori, da mi boš morebiti hvaležen za odkrito besedo.

20. sept. 81

Lepo pozdravljen!

Štih je v svoji knjigi pod objavljeno pismo pripisal:

Neskončno dobrotljivi in usmiljeni Bog je v svoji milosti dovolil Savlu postati Pavel. Ko pa berem anonimno pismo, spoznam, da nam slovenskim grešnikom ni bila, ni in tudi ne bo dodeljena milost, ki jo je prejel sveti Pavel. In naj še povem dve stvari tistemu, ki ni imel poguma podpisati se pod pismo. Prvič, kaj kmalu bom povedal vse, kar sem storil v vojnih letih. Tudi tisto, o čemer lahko misli, ta ali oni, da je bil "greh". A naj poudarim, da stojim za dejanji primorskega partizanstva in ljudstva kot skala in kot vojak. Drugič, sem komunist ali socialist brez Partije in kristjan brez Cerkve. A ko pride ura slovesa in smrti, že zdaj se obračam k milosti za pogum, bom prosil tolažnika, da mi lajša bolečino in odveže grehov, ki sem jih morebiti storil v dobri in naivni veri proti človeku in človeštvu. A kdo je doslej na tem svetu brez greha živel, delal in se bojeval za svobodo?

Za sklep pa naj spet spregovori psalm in jaz bom za njim ponavljal: "Gospod ne ravna z nami po naših grehih, ne vrača po naših krivdah. Kakor se nebo visoko boči nad zemljo, tako njegova ljubezen objema vse, ki ga spoštujejo . . . Tudi jaz ga bom hvalil z dušo in telesom."

P. CIRIL

izpod sydneyjskih stolpov

Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N. S. W., 2160
Telefon: (02) 682 5478

PETKOVA STOJNICA 13. julija je bila namenjena našemu posinovljenemu misijonarju p. Evgenu Ketišu, ki deluje v afriški državi Togo. Vsota, ki so jo članice Društva sv. Ane — organizatorke stojnice iztržile s prodajo, je bila 275.80 dolarjev. Mnogi, ki pri stojnici niso sodelovali, pa so pozneje v isti namen darovali denarne prispevke. Tako se je zbrala vsota 821.20 dolarjev, ki smo jo poslali misijonarju. Vsem dobrotnikom naj bo tukaj izrečena pristrčna zahvala! Sredi julija se je s pismom oglašil p. Evgen. Brali ga boste na drugem mestu te številke — tu naj objavimo le njegove iskrene besede: "Bogu hvala za vsa plemenita srca!"

V **NEDELJO**, 22. julija, smo imeli ob treh popoldne lep slovesnost v Wollongongu. Že leto dni je minilo od prve slovenske službe božje v cerkvi Vseh svetnikov v Fig Tree. Slovesnost odkritja in blagoslovitve spominske plošče na pročelju cerkve je vodil naš gost iz domovine **g. Jože Ovniček**. Niti deževno vreme ni moglo zamegliti prijetnega vzdušja tega slavlja. Iz Merrylandsa je opoldne odpeljal poln avtobus razpoloženih Slovencev, ki so hoteli deliti veselje z rojaki v Wollongongu. Ob treh so se zbrali zunaj cerkve okrog plošče, ki je bila lepo okrašena, a zakrita. Ivan Rudolf, predsednik slovenskega kluba "Planica", je v svojem pozdravnem govoru dejal:

"Naša slovenska skupnost praznuje danes pomembni dogodek, dogodek, ki bo pripovedoval vsem, ki se bodo kdajkoli mudili v bližini naše cerkve: da tudi na tem koncu sveta živijo ljudje in nadaljujejo z delom in običaji, katere so nas naučile naše matere, naučili naši očetje v naši stari domovini. Čeprav nas ni veliko po številu, pa vednar smo bili toliko močni in po-

gumni, da smo pred dobrim letom tudi mi prišli do svojega cilja, ki ga v preteklosti še ni bilo mogoče uresničiti. Skoraj vsak mesec se odpirajo vrata društev in klubov širom po Avstraliji, toda le poredko se odprejo vrata nove slovenske cerkve tako daleč v tujini. Prav zaradi tega smo lahko ponosni in hvaležni vsem tistim, kateri so imeli toliko poguma, da so žrtvovali svoj prosti čas in denar za naše slovenstvo na območju Wollongonga.

V sredo, 25. tega meseca — to bo čez tri dni — bo prva obletnica, odkar smo imeli prvo sveto mašo v tej naši skromni cerkvi. Vsi, kateri ste bili takrat prisotni, se dobro spominjate, v kakšnem stanju je bila ta naša cerkev. S ponosom jo lahko prenovljeno in urejeno pogledamo danes. Čeravno se nekateri še ne morejo sprijazniti z dejstvom, kdo je lastnik cerkve, pa naj Vam povem s par besedami: Lastniki cerkve so verniki! Dokler bodo verniki prihajali v cerkev in se bo v njej obhajala služba božja, bo to ostala cerkev; če pa seveda ne bo ne vernikov ne službe božje, bodo to pač samo štirje zidovi in prebivališče pajkov. Na nas je torej sedaj, da pokažemo, da smo zvesti svoji cerkvi in veri.

Prav danes hočem izkoristiti to priložnost, kot Vaš voditelj - predsednik, da se prav vsem iz srca zahvalim za vse, kar ste žrtvovali za nas in za sebe . . ."

G. predsednik društva se je potem še zahvalil Hanzu Konradu, ki z ljubeznijo skrbi za notranjost in okolico cerkve. Spomnil se je še lanskega 27. novembra, ko je wollongongski škof dr. William Murray blagoslovil cerkev, nato pa je poprosil župnika Jožeta Ovnička, da odkrije in blagoslovi spominsko ploščo slovenske katoliške cerkve Vseh svetnikov.

Po odkritju in blagoslovu spominske plošče smo slovesnost nadaljevali v cerkvi s sveto mašo. Ko smo vstopali v svetišče, se je razlegala pesem: "Povsod Boga, ljubljena Mati, mi hočemo povsod Boga . . ."

Po slovesnosti so nas v dvorani presenetili mladi z lepim kulturnim sporedom: z igranjem na orgle, violine in kitare, pa flavte, predvsem pa z lepo slovensko pesmijo: Po jezeru bliz Triglava, Nova mladina in Dan ljubezni. Nadaljevali smo z domačim veseljem in petjem. Sydneyčanom je popoldne kar prehitro minilo, članice Društva sv. Ane pa so takrat sklenile, da bodo slovenski skupnosti v Wollongongu podarile tisoč opek za razširitev društvenih prostorov. Vsekakor pohvalna poteza.

ISTO **NEDELJO**, 22. julija popoldne, pa je bil v Sydneyu manifestativni pohod katoličanov kot izraz solidarnosti svobodne Cerkve s trpečimi brati in sestrami. Nadškof dr. Edward Beda Clancy je povabil sydneyjske katoličane, da s svojo številno udeležbo pri pohodu in nato pri maši pokažejo zanima-

nje za brate in sestre, ki so zaradi vere preganjani in mučeni. Pri slovesni nadškofovi maši v Hordern Pavilionu smo bili zastopani tudi Slovenci z narodnimi nošami in slovensko prošnjo, slovenski par pa je pri darovanju prinesel k oltarju kruh in vino.

PIKNIK, ki so ga pripravile članice Društva sv. Ane, je bil prijeten — kljub začetnim težavam, ki so nastale zaradi izključitve plina in se je zato skrb pomnožila. Toda prireditelje niso le dobre gospodinjice, ampak so tudi iznajdljive. Bog naj nagradi njih trud in delo!

LETOŠNJI WALKATHON bomo imeli v nedeljo, 9. septembra. Po nedeljski maši, ki bo ob pol desetih, se bodo udeleženci Walkathona podali na dvanajst kilometrov dolgo pot. Bo ista kot prejšnja leta: Merrylands — Villawood — Merrylands. Ta dan bo tudi **PIKNIK** v dvorani in na cerkvenem dvorišču, kjer nas bo, upamo, že grelo pomladansko sonce.

Walkathon 1984 smo namenili za novo cerkveno streho, saj je sedanja že popolnoma dotrajala — tako imamo ob neurjih nevihto tudi v cerkvi. Iskrena zahvala že zdaj vsem pešcem in vsem sponzorjem za podporo te naše akcije!

Po zaključeni hoji bomo izžrebali tri udeležence Walkathona za prejem nagrade. Nagrajena bosta tudi najmlajši in najstarejši udeleženec. Na prihodnjem pikniku (7. oktobra) pa bomo podelili nagrado tistemu sponzorju, ki bo z največjo vsoto podprl udeležence Walkathona 1984.

OČETOVSKI DAN bomo obhajali na prvo nedeljo v septembru (2. sept.). Po maši bodo v dvorani nastopili otroci. Zapeli bodo in zaigrali — za vse očete pa bo pripravljeno posebno presenečenje!

SLOVESNOST PRVEGA SV. OBHAJILA bo pri nas v nedeljo 23. septembra ob 9.30 dopoldne. Naši katehistinji, gospe Milka Stanič in Stanislava Nelson, vsako soboto z ljubeznijo pripravljata otroke na ta veliki dan. Spomnimo se jih kdaj v molitvi tudi mi!

ŽEGNANJE bomo letos imeli v nedeljo 7. oktobra. Tako kot lani bomo na ta dan obhajali zakonske jubileje. Vse, ki letos obhajate deseto, petnajsto, dvajseto, petindvajseto, trideseto, petintrideseto, štirideseto, petinštirideseto, petdeseto in vsako obletnico nad petdeset let skupnega zakonskega življenja, vabimo, da se nam priglasite. Skupno kot ena družina se bomo zahvalili Bogu za vse, kar smo prejeli iz njegovih rok.

RAZSTAVO ROČNIH DEL načrtujemo za nedeljo 18. novembra. Ali niste tudi Vi kos umetnika?

SLUŽBE BOŽJE: CANBERRA — v cerkvi sv. Beda, Red Hill: 19. avgusta in 16. septembra ob šestih

zvečer. **WOLLONGONG - FIG TREE**: vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu ob petih popoldne: 12. in 26. avgusta, 9. in 23. septembra. **NEWCASTLE** — cerkev Srca Jezusovega v Hamiltonu: 30. septembra ob šestih zvečer. Po maši čajanka v dvorani. Povsod je pred mašo vedno prilika za spoved.

KRSTI: **Leon Palčar**, Auburn, N. S. W. — Oče Bojan Palčar, mati Darja r. Žizek. Botra sta bila Marjan in Milica Brezovnik. — Merrylands, 8. julija 1984.

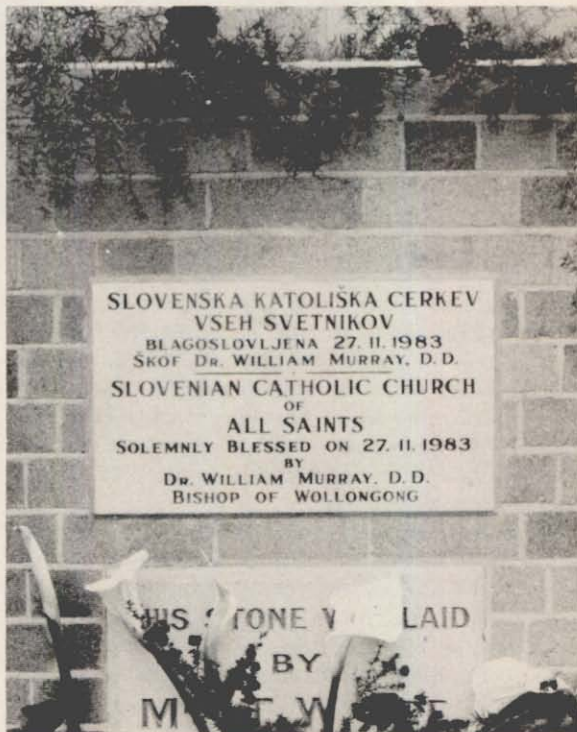
Stjepan Michael Aščić, St. Mary's, N. S. W. — Oče Stjepan Aščić, mati Nada r. Horvat. Botra: Štefan in Ana Kolenko. — Merrylands, 14. julija 1984.

Natalie Erica Vlah, Punchbowl, N. S. W. — Oče Veseljko Vlah, mati Angela r. Tominc. Botra: Marjan Vlah in Mariza Jurman. — Merrylands, 19. julija 1984.

Mariška Dalto, Granville, N. S. W. — Oče Jure Dalto, mati Slavka r. Živković. Botra: Radojka in Nandor Vaš. — Merrylands, 29. julija 1984.

POROKA: 21. julija sta v naši cerkvi sv. Rafaela med sveto mašo sklenila zakrament svetega zakona **Mladen Gavranić**, sin Juraja Gavranića in Marije r. Bosnić, rojen 9.7.1956 v Blatu na Korčuli, in **Mary Marinović**, hčerka Anteja Marinovića in Kate r. Priznić, rojena 22. 3. 1962 v Mareebi, Queensland. Priči sta bila Marko Farac in Marina Vlašić.

Kdor je prebral poročilo na prejšnji strani, mu k tej sliki ni treba posebne razlage...

NAŠI POKOJNI: Dne 21. junija 1984 je zaradi krčenja žil in srčne kapi umrl JOSIP KRALJ. Luč tega sveta je zagledal 19. januarja 1947 v Fratrovcih pri Karlovcu. Leta 1969 je prišel v Avstralijo in se 2. januarja 1971 poročil v hrvaški cerkvi v Summer Hillu z Marijo Veselič, doma iz Črnomlja. Pokopan je bil 26. junija na pokopališču Botany Cemetery. Zapušča ženo Marijo, hčerko Heleno v starosti deset let, v domovini pa očeta, brata in sestre.

Dne 25 junija pa je v Liverpoolu umrl LUDVIK SEVČEK, sydneyjskim Slovencem poznan kot dober mesar, ki je dolga leta zalagal slovenske organizacije z mesom in mesnimi izdelki. Leta 1950 je z ladjo "Fairsea" prispel v Avstralijo, nekaj časa živel v Bonegilli, nato pa v Camps Creeku. Kmalu je odprl mesnico v Canley Vale, nato v Cabramatti in nazadnje v Liverpoolu. Njegovi posmrtni ostanki so bili upepeljeni, pokopan pa je bil 27. junija na Pinegrove Cemetery. Njegov sin Peter je posredoval še sledeče podatke: pokojni Ludvik je bil rojen 20. oktobra 1921 blizu Maribora, poročil pa se je v Avstriji z Avstrijko. Zapušča ženo Marijo in sina Petra, v Sloveniji pa še polbrata.

Po dveletnem trpljenju je dotrpela DANICA MATIČIČ rojena Kepic dne 14. marca 1935 v Mostah pri Komendi. Že pred dvema letoma so ji zdravniki napovedali le še nekaj mesecev. Toda z močno življenjsko voljo si je po operaciji dobesedno podaljševala življenje. Umrla je 7. julija letos ob pol petih popoldne v Sacred Heart Hospice v Darlinghurstu (Sydney) za posledicami tumorja v možganih. Pokojna Danica se je leta 1957 poročila v Avstriji s Pavletom, doma iz Topola pri Mengšu. Še isto leto sta z ladjo "Aurelia" 7. avgusta prispela v Melbourne. Od tam ju je vodila pot v Bonegillo, potem pa sta štiri leta prebila v hostelu Villawood. Svoj dom sta si kasneje postavila v Milperri. Danica zapušča moža Pavleta, hčerko Sonjo por. O'Brien, v Sloveniji pa brata Lojzeta in sestro Julko v Mostah ter sestro Jelko v Vrhpolju pri Kamniku. Pokopali smo jo 11. julija v Leppingtonu.

Vsi naši novi pokojni naj po božjem usmiljenju počivajo v miru! Sožalje vsem domačim!

*

Za konec pa še sporočilo, da se p. Valerijan vrne med nas 22. avgusta ob 10.40 — če ne bo zamude . . .

P. CIRIL

P. Evgen
je včasih
tudi
"pestunja". . .

IZ PISMA MISIJONARJA P. EVGENA:

. . . Letos se je pri nas v Togu deževna doba lepo pričela in prvi pridelki dobro kažejo. Hudo neurje pa mi je le odkrilo streho nad dvorano, kjer imamo ob nedeljah sveto mašo. Pomanjkanje dežja lansko leto še najbolj čutimo sedaj. Vsak dan razdeljujemo hrano, ki jo seveda kupimo. Prodalci pa tudi izkoristijo takšne prilike in povišajo cene. Zato prav iz srca Bogu hvala za dobrotnike!

To pismo pišem v Loméju, ki je kakih 500 kilometrov od Kandéja. V enem mesecu sem moral narediti to pot kar štirikrat. Stroški so hudi, ker je tu bencin trikrat dražji kot je pri vas. V Loméju sem zaradi zob, ki so mi pošteno zagodli. Trenutno imam hudo vnetje čeljusti, ki ga preganjam z masažo alkohola, kajti z antibiotiki sem moral prenehati, ker sem jih že preveč pozobal.

S p. Milanom (to je drugi slovenski frančiškan, ki deluje v Togu. — Op. ur.) se bolj redko vidiva. Delu naju narodni park in sva narazen okrog sto kilometrov. Tam je omejena hitrost na petdeset kilometrov na uro, da ne bi kdo povozil dragocene divjačine. P. Milan koplje zdaj vodnjake še z večjo vnamo kot sem jih jaz prej. Samo s to razliko, da nima finančnih skrbi, kot sem jih imel jaz, ker koplje vodnjake v imenu škofije. Bojim se, da se bo ugaral, ker ima težave z želodcem.

P. Hugo, naš bivši sodelavec v Togu, pa je trenutno v Sloveniji. Se že pripravlja za odhod na svojo novo postojanko — v Centralno Afriko.

Zdaj pa vsem prav lepe pozdrave — ne bom nikogar omenjal z imenom, ker bi zmanjkalo prostora.

Veseli bom vsake vrstice.

Vedno hvaležen — pater EVGEN.

Florence L. Barclay:

Pesem dveh src

roman

Prevedel Silvester Čuk
Ilustriral Lojze Perko

DVAJSETO POGLAVJE

JANE SPOROČA O NAPREDKU

Jane Champion
siru Derycku Brandu
London

Dragi moj Deryck!

Moja brzojavka in dopisnica sta vas le obvestili, da sem prišla sem in nič več. Ker sem tu že dva tedna, smatram za potrebno, da vam pošljem daljše poročilo. Najprej vas opozorim na to, da mi pisanje ne gre bogvekakoli dobro od rok. Prav rada bi si izposodila pero kakega umetnika, kajti zavedam se, da sem v teh dneh prebrodila krizo, kakršno je prestalo le malo žena. Sestra Rosemary Gray se je odlično vživela v svojo službo. Polagoma le postaja potrebna svojemu bolniku in vliva mu zaupanje.

Uboga Jane pa se je morala sprijazniti s spoznanjem, da je zadnja oseba, ki sme prestopiti prag te hiše. Ko je bilo omenjeno njeno ime kot možne obiskovalke, je bolnik kar kriknil: »Ne, nikakor ne!« V njegovem obrazu je bilo brati globoko zavračanje. Tako Jane dobiva zaslužene udarce. Srce jo je zabolelo. Oh, dragi, pronicavi doktor, v svoji diagnozi se niste zmotili! On pravi, da bi bilo sočutje te osebe le še nova utež k temu že tako težkemu bremenu, ki ga nosi. Ko bi ga mogel kdo prepričati, da Jane čuti usmiljenje do same sebe, do njega pa najčistejšo ljubezen! In to od vedno.

Ne bo se vam torej zdelo čudno, če Jane ob taki 'hrani' kljub odlični postrežbi stare Margery hujša. O stari prijatelj, rana v mojem srcu krvavi in bojim se celo vaše roke, ki ji lahko da zdravila... Kje sem ostala? Ah, da, govorila sem o 'hrani'. Kot sem omenila, Jane je shujšana in utrujena, zdi se pa, da sestra Rosemary Gray kar kipi od zdravja. Še naprej je lična, mlada oseba z mehкими, kodrastimi lasmi. Priznati moram, da ste ravnali zelo bistro, ko ste celo strežno osebje poučili o moji zunanosti. Večkrat so se namreč dogajale prav nevarne reči: ko je na primer Garth prvič prišel v knjižnico, je rekel Simpsonu, naj da sestri Gray pručko, da mu da neko knji-

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU

TISKOVNEMU SKLADU

ZA NAŠE "MISLI":

\$14.— Dr. Zvonimir Hribar, Justina Ciobaca; \$13.— Ivanka Ban, Marija Žekš; \$8.— Franc Štrubelj, Anita Sarazin; \$6.— Marta Ogrizek, Kunegunda Turk; \$5.— Jože Čelhar, Mirko Ritlop; \$4.90 Alojzija Podbevšek; \$4.— Marjan Jonke, Helena Breg, Rudi Petelinek, Ivanka Kleva, Stefan Saule; \$3.— Ludvik Kastelic, Ivan Dodič; \$2.— Ivan Deželak, Lojzka Debevec, Jože Čmec; \$1.— Ana Marija Mršnik, Franc Bruce.

NAŠIM POSINOVLJENIM

AFRIŠKIM MISIJONARJEM:

\$821.20 Izkupiček stojnice Društva sv. Ane v Sydneyu in dodani darovi za misijonarja p. Evgena; \$100.— N. N. (Vic.); \$20.— družina Jože Brožič (za avto misijonarju p. Hugonu); \$15.— druž. Franc Štrubelj; \$10.— družina Sarazin, družina Pichler; \$3.— družina Viktor Šenkinc (za lačne).

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

NAJNOVEJŠA KNJIGA, ki je izšla v slovenskem izseljenstvu, je roman v starih delih z naslovom VOJNA IN REVOLUCIJA. Izdala jo je Slovenska kulturna akcija, Buenos Aires, Argentina, kot svoje 116. izdanje. Zajetna knjiga ima 708 strani in je naprodaj v upravi MISLI. Cena broširani knjigi je 15.— dolarjev, vezani v platno pa 18.— dolarjev.

Roman je delo slovenskega zdomskega pisatelja FRANKA BÜKVIČA, prekmurskega rojaka, doma iz Puconcev pri Murski Soboti. Leta 1946 je pobegnil iz domovine in v Avstriji na graški univerzi leta 1951 promoviral za doktorja državnih ved. Doktorat iz nemške literature pa si je priboril v ZDA (newyorška univerza), kamor se je izselil in je še sedaj kot profesor na jezuitski univerzi v Fairfieldu, Conn. Poleg tega romana je napisal roman Brezdomci ter vrsto novel in črtic.

ZASLUŽENO PRIZNANJE ŠKOFU BARAGU

SLIKI predstavljata umetniška osnutka BARAGOVE ZNAMKE, s katero so Združene države Amerike počastile pionirja Velikih jezer in našega svetniškega rojaka. Prvi osnutek kaže znamko kot tako (v resnici je za dober centimeter širša in daljša in seveda v barvah), drugi je povečava Baragovega lika na znamki.

Da bo poštno ministrstvo ZDA izdalo spominsko dopisnico z natisnjeno znamko misijonskega škofa BARAGA, smo povedali bralcem v junijski številki. Kot napovedano, je bila slovesna predstavitev izdaje (s posebnim poštnim pečatom "First day of issue") na Baragov rojstni dan, 29. junija v šoli "Frederic Baraga" v Marquetteu, Michigan, sedežu škofije, katere prvi škof je bil. Med odličnimi gosti so se slovesnosti udeležili tudi asistent poštne ministra, dalje episkopalni škof, naš ameriški rojak in bivši dolgoletni

go z vrhnje police. Simpson je že odprl usta, da bi odgovoril, da sestra Gray ne potrebuje pručke, ker je tako velika, da doseže do zgornje police. Na srečo pa je njegova korektnost uglajenega komornika rešila položaj. Rekel je samo: »Tako, gospod!«, pogledal pa me je zelo začudeno in mi pručke sploh ni prinesel. Če bi bila poleg Margery, bi bila gotovo izgubljena, kajti nobena stvar ne bi ustavila njenega jezika. Zato sem še isti večer poklicala v jedilnico Simpsona in Margery ob takem času, ko nas gospodar ni mogel več slišati. Rekla sem jima, da je doktor Brand poslal gospodu Dalmainu netočen opis moje zunanjosti in sicer čisto nehote, pomotoma. Garth zdaj misli, da sem majhna, elegantna, svetle polti in zelo lepa. Zdaj moramo ostati pri tem opisu, da ga ne spravimo v prevelike dvome, če bi mu morali vso reč še enkrat pojasnjevati. Na Simpsonovem obrazu se izraz vljudne pozornosti ni spremenil. »Vsekakor miss, naredili bomo, kot ste rekli,« je dejal. Po obrazu stare Margery pa se je sprehodila cela vrsta najrazličnejših izrazov, ki pa so se na srečo vsi zllili v odobravajoči nasmešek. Potem pa je tudi stara žena pripomnila: »To ste odlično pogruntali, miss! Ubogi mali Garth je vedno preveč dal na lepoto. Večkrat sem mu rekla: 'Preveč se ukvarjate z zunanjostjo posode, ne zmenite se pa za to, kar je v njej!' Potemtakem, miss Gray, bo res najbolje, če ga še naprej prinašamo okoli.« Pri tem si je Simpson z roko zakril usta in začel pokašljevati, da bi jo opozoril, naj pazi, kaj govori, stara žena pa je dodala: »Čeprav je namreč tudi čisto navaden obraz lahko čudovito ožarjen z dobroto, tega slepcem ni lahko razložiti.«

Zdaj vidite, dragi Deryck, da se sodba te stare žene z živahno domišljijo, popolnoma sklada z odločitvijo, ki sem jo naredila pred tremi leti. Toda nadaljujmo s poročilom!

Moj glas bi bil kmalu postal nepremostljiva ovira, prav tako, kot ste predvidevali. Ko se je delal, kot da je zadovoljen z mojo razlago, me je prosil, naj grem ven, in dejal doktorju MacKenzieju, da ga moj glas žene v blaznost in da moram pri priči iz hiše. Zdravniku je uspelo, da ga je pregovoril in tako sem ostala. Po tistem se Garth tega vprašanja ni več dotaknil. Le od časa do časa ga zasačim, kako me napeto posluša.

Uboga Jane ne sme niti blizu, sestra Rosemary pa doživlja ure čudovite sreče. Njen bolnik se pogovarja z njo, o vsaki stvari se z njo posvetuje, trudi se, da bi doumel njene misli in odkriva ji svoje. On pa je tako čudovito bitje, da je pravi užitek živeti ob njem!

Zdaj prihajam k glavni točki svojega pisma: Deryck, ali bi mogli kmalu kaj priti sem, da ga vidite in da se midva pogovoriva? Ne morem reči, da bi mogla dolgo prenašati to preizkušnjo brez vaše pomoči. Tudi on bi bil presrečen, da bi vam lahko pokazal, česa vse se je že naučil. Razen tega pa bi tudi lahko rekli kako dobro besedo za Jane ali bi vsaj poizvedeli, kaj misli o njej. Oh, dragi prijatelj, ko bi mi mogli posvetiti osemindeset

ur! Saj bi navsezadnje ta sveži zrak naših planjav koristil tudi vašemu zdravju! Imam neko zamisel, katere izvedba je v veliki meri odvisna od vašega prihoda. Pridite torej! Potrebujem vas!

Jane

Sir Deryck Brand
sestri Rosemary Gray
gradič Gleneesh

Draga Jane!

Zagotovo pridem. Od tu pojdem v petek zvečer in tako bom lahko v Gleneeshu ostal v soboto ves dan in še del nedelje. V ponedeljek moram biti spet tu. Stori bom vse, kar je v moji moči, čarobne palice pa nimam!

Upam na najboljše. Zaupajmo v Boga, ki edini more tudi slabo preokreniti v dobro.

Veseli me, da je sestra Rosemary pokazala toliko sposobnosti in upam, da ne nastopijo nove preizkušnje. Kaj pa, če se naš Garth zaljubi v dražestno sestro Rosemary Gray? Kakšna usoda bi potem doletela Jane? Na vsak način moramo preprečiti to katastrofo!

No, malce sem se pošalil. Sicer pa skoraj pridem in se vidimo in se o vsem pogovorimo.

Vdani Deryck Brand

Sir Deryck Brand
doktorju Robertu MacKenzieju

Dragi moj MacKenzie!

Se vam zdi koristno, da za hip obiščem našega bolnika v Gleneeshu in izrečem svojo sodbo o njegovem sedanjem stanju? Lahko bi prišel konec tega tedna.

Upam, da ste zadovoljni s sestro, ki sem vam jo poslal.

Vdani Deryck Brand

Doktor MacKenzie
siru Derycku Brandu
London

Prijatelj! Zelo sposobna oseba, ki ste jo bili poslali, neguje bolnika, da si boljše še misliti ni mogoče. Bolnik ne potrebuje več ne mene ne vas. Zdi se mi pa zelo potrebno, da obiščete sestro, ki iz neznanih vzrokov nekam slabi. Vse kaže, da jo razen odgovornosti razjeda še neka neznana bolečina. Morda bo vam bolj zaupala, do mene doslej še ni pokazala prav veliko zaupanja.

Vaš zvesti Robert MacKenzie

/Nadaljevanje sledi/

KDOR hoče biti pravi kristjan, mora imeti gorečnost za božjo čast. Ta gorečnost je kristjanu tako potrebna, kakor mu je potrebna ljubezen do Boga, iz katere gorečnost izvira. Če Boga zares ljubiš, mu ne moreš bolje pokazati svoje ljubezni, kakor če si prizadevaš, da bi ga drugi ljudje bolj častili in ljubili. Stori mu to veselje, da ga ne boš le častil, ampak da boš porabil vse pripomočke in vse okolnosti, da bi še druge vnel za božjo čast... (Škof Friderik Baraga)

senator ZDA Frank Lausche, mestni župan in še predstavnik Očipvejcev kapucinski pater Hascali. Sodelovala je tudi častna straža letalskega oporišča v Gornjem Michiganu in očipvejska indijanska plesna skupina iz Assininsa, Baragovega misijona, ki se je takrat imenoval L'Anse. Seveda je bil med slavnostnimi gosti tudi marquetteški škof Schmitt in ves odbor Baragove zveze z g. Strelickom na čelu. Glasbeni del slovesnosti je vodil Darryl J. Pepin, ki je tudi zložil Baragovo himno.

Vsi udeleženci slovesnosti so dobili lepo izdelan ovitek z vloženo spominsko dopisnico in angleškim besedilom, ki se v slovenskem prevodu glasi:

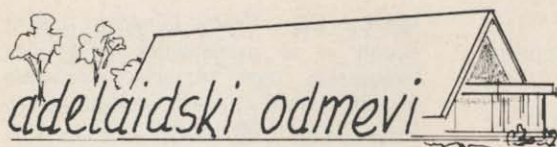
“Več kot 37 let svojega življenja je FRIDERIK BARAGA posvetil Indijancem ob Velikih jezerih. Leta 1831 se je naselil na michiganskem spodnjem polotoku, v času, ko so se mnogi naseljenci bali rodni Indijancev in so jih zatirali. Baraga pa je pospeševal mir in soglasje ter je postal Indijancem prijatelj in učitelj, ki jim je postavljale šole in cerkve.

Da bi lahko dosegal domorodce, ki so zavzemali 80.000 kvadratnih milj ozemlja ob Velikih jezerih, je Baraga potoval poleti s kanujem, pozimi pa peš. Leta 1835 se je preselil na michiganski severni polotok in v ostrih zimah ni bilo zanj nič nenavadnega, da si je nadel krplje in se tudi po štirideset milj prebijal skozi snežne viharje, da je dosegel indijanske vasi.

Četudi se je pri delu srečaval z mnogimi težavami in finančnimi zadregami, je Baraga vztrajal in tudi uspel, ko je Indijance učil poti sodobne civilizacije. S tem da je sestavil edini očipvejski slovar tedanje dobe in spisal besednjak za očipvejski rod, je Baraga zagotovil, da so ti indijanski jeziki ohranjeni za bodočnost. Njegovi dosežki so bili resnično tako pomembni, da se še danes imenuje dežela okoli Velikih jezer, kjer je živel in deloval, BARAGOVA DEŽELA (Baragaland).

Poštna služba Združenih držav s ponosom izdaja to spominsko dopisnico v čast FRIDERIKU BARAGU. Umetnik David Blossom iz Westona, Connecticut, je oblikoval slikovito znamko, ki prikazuje Baraga in indijanskega vodnika v kanuju na poti v neko indijansko vas dežele Velikih jezer.”

Po JM

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave., W. Hindmarsh, S.A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S.A., 5007)
Telefon: (08) 46 9674

UREDNIK spet čaka na poročilo iz Adelaide. Verjamete ali ne: včasih je tako težko pisati. Ne sicer zato, ker se ni zgodilo nič zanimivega, ampak za pisanje enostavno ni razpoloženja. (Samo p. urednik mora hočeš-nočeš napolniti mesec ma mesecem 32 strani in jih razposlati med naročnike! — Op. ur.) In tako nerazpoloženje čutim tudi ob poročilu za to številko MISLI. No, upam in pričakujem, da bo za prihodnjo številko p. Bernard, ki me bo nadomeščal, kaj več napisal.

Kmalu bo pet let, odkar sem prirajžal v Avstralijo, zdaj pa se mi je zahotelo, da spet vidim domovino. No, ni se mi toliko zahotelo, kot me je do tega pripravila mamina bolezen. Tako se bom podal na pot, da jo obiščem. Vesel in hvaležen sem, da me bo med tem časom nadomeščal p. Bernard, ki ga v Adelaidi že poznamo in ga imamo vsi radi, posebno pa mladina.

Bogoslužni razpored ostane nespremenjen: ob delavnikih je večerna maša samo na petek in soboto ob sedmi uri, ostale dneve zjutraj (ta je v angleščini), nedeljska pa dopoldne ob desetih. Večerna maša ob sedmih je tudi na zapovedane praznike.

Mladinski verouk je za starejšo skupino vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu, za mlajšo pa vsako drugo in zadnjo nedeljo v mesecu.

Slovenska maša v Berri-ju bo spet na drugi četrtek meseca septembra ob šestih zvečer. Vsi tamkajšnji rojaki lepo vabljeni!

Dne 25. julija je našo adelaidsko slovensko skupnost pretresla žalostna novica, da je v Queen Elizabeth Hospitalu umrla od srčne kapi gospa MARIJA POSAVAC, kuharica tukajšnjega slovenskega misijona sv. Družine. Vse se je zgodilo tako iznenada in nepričakovano, da kar nismo mogli verjeti. Še v nedeljo 22. julija je bila pri maši in seveda pri kuhinjskih poslih na misijonu. Vendar je tožila, da ji ni dobro. Zato je odšla v ponedeljek v bolnišnico na pregled. V torek dopoldne sem jo obiskal z našim gostom p. Bernardom, od katerega je prejela svete zakramente, tudi

sveto maziljenje. Bila je vesela in dobre volje, da bo čez nekaj dni že lahko odšla domov. Zvečer istega dne sem jo še enkrat obiskal, ponoči ob dveh pa mi je bolnišnica telefonično sporočila, da je bolnica umrla. Vem, da si je vedno želela take smrti brez posebnega trpljenja in v tako lepi pripravljenosti. Bog jo je uslišal in to si je gotovo zaslužila s svojim bogovdanim življenjem ter nesebično službo Cerkvi. Vsi jo bomo pogrešali, še najbolj pa seveda naš misijon, saj je zdaj v hiši tako prazno in brez njenih delovnih rok. Kako je bila priljubljena med adelaidskimi rojaki, je pričal pogreb. V soboto 28. julija je bila v naši cerkvi maša zadušnica in slovo v imenu slovenskega misijona, na pokopališču pa se je v imenu vseh rojakov Adelaide poslovil od pokojnice dr. Stanko Frank.

Marija Posavac je bila rojena Požar v Gornji Košani dne 19. julija 1900 in je torej šest dni pred smrtjo dočakala 84 let življenja. Po vojni je iz italijanskih begunskih taborišč emigrirala v Kanado, nato pa prišla k stricu v ZDA. Tam se je poročila, a že po nekaj letih postala vdova. V Avstralijo je prišla pred kakimi desetimi leti, ko je zvedela, da je njen brat Tone bolan in bi potreboval njene pomoči. Ko je videla, da mu ni več potrebna, je že takrat pomagala na misijonu gospe Golobovi. Potem se je vrnila v ZDA, a Avstralija jo je lansko leto spet zvabila v Adelaido, kjer se je ponudila za kuharico na misijonu. To skužbo, ki ji je pridala še sto drugih skrbi, je opravljala veselo in vestno prav do zadnjih dni življenja.

Marija, hvala za vse in počivajte v miru božjem!

P. JANEZ

Med številnimi gradovi, ki so zrasli iz slovenskih tal v teku stoletij, bi tudi mariborski grad vedel iz preteklosti marsikaj povedati. Slika predstavlja njegovo dvoriščno stebrišče

SLOVENSKI KOROTAN NAS KLIČE!

KOROŠKI ROJAKI so najstarejše deblo slovenskega naroda, saj smo tam imeli svojo lastno državnost, tam smo tudi svobodno ustoličevali naše vojvode. Na Koroškem je deloval Gutsman, ki je izdal prvi slovar in gramatiko. In nikakor ne smemo mimo brez omembe svetniškega škofa Antona Martina Slomška, glavnega pobudnika in ustanovitelja Mohorjeve družbe v Celovcu. Ravno ta družba je bila od sredine prejšnjega stoletja naprej prva in najplodnejša založba na Slovenskem.

Po tej prelepi zamejski Koroški sem pred kratkim hodil. Obiskal nisem le lepote po deželi, ampak tudi njene ljudi — tiste zveste očake in mamice, ko nočejo pozabiti svoje govorice, četudi nemški šovinizem hudo pritiska; ki ostajajo zvesti Slomškovim svetim izročilom: "Sveta vera bodi nam luč, materina beseda pa ključ do zveličavne narodove omike!"; ki za razne "preleve" ideje tudi v današnjem času nimajo razumevanja. Pogum v njih še ni zamrl in s ponosom so mi pripovedovali tudi o *s l o v e n s k i g i m n a z i j i* v *C e l o v c u*. Ta zavod so dobili koroški Slovenci na podlagi avstrijske državne pogodbe in prvič v zgodovini, saj prej so bile tu le nemške gimnazije. Celovška slovenska gimnazija vzgaja zdaj res slovensko zavedno inteligenco, ki je upanje in bodočnost zamejskih Slovencev. Mohorjeva družba pa vodi fantovski in dekliški dijaški dom, kjer nudijo mladini dobro versko podlago za življenje in jo vzgajajo v zavedne Slovence.

Združenje staršev na gimnaziji za Slovence v Celovcu, ki mu načeljuje gospod Janko Urank, nabira podpore v pomoč revnim dijakom, ki bi drugače ne mogli preko študijskih let. Poleg koroških dobrotnikov pomagajo tudi ameriški Slovenci in veseli sem, da lahko dodam v vrsto dobrotnikov tudi avstralsko Slovenijo. S pomočjo gospoda Dušana Lajovica iz Sydneya je Združenje staršev že v minulem šolskem letu podprlo štiri revne dijake. Po želji darovalcev so to podporo dobili dijaki — gojenci Mohorjevega doma.

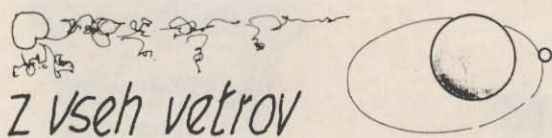
Z nekaterimi teh dijakov sem govoril in izrekli so svojo neizmerno hvaležnost, ker bi brez podpore ne zmogli stroškov. Svojo hvaležnost dokumentirajo tudi s tem, da poleg resnega študija predvsem kulturno zelo pridno sodelujejo v domačih prosvetnih društvih

Spet 'fehtarija', bodo rekli nekateri. Urednik pa pravi, da 'beseda še ni konj'. Članek je tudi informativnega značaja. Če pa se kdo le odloči za pomoč zamejskim študentom — Bog povrni!

in pomagajo pri Narodnem svetu ter občinskim odbornikom na podeželju tudi pri političnem delu. Marsikateri sivi očak mu je rekel, da bi brez teh dijakov slovenske gimnazije prosvetno in politično delo po Koroškem ne moglo tako cveteti, kot je zdaj to dejstvo in poročstvo obstoja našega zamejskega naroda. Mesečnina za polno oskrbo (hrana in stan v zavodu) bo z novim šolskim letom od jeseni naprej znašala 2.150 šilingov (nekako 135 avstralskih dolarjev). Ker šteje šolsko leto deset mesecev, je letna vsota oskrbe desetkratna. Na podlagi tega je za to leto določena višina štipendije 8.000 šilingov (500 avstralskih dolarjev), kar je velika pomoč revnim, ki navadno prihajajo iz številnih družin. Čisto razumljivo je, da Mohorjeva družba dijaškega doma pri današnjih visokih stroških vzdrževanja ne more ceneje voditi.

Na Koroškem je že stekla kampanja za prijave za šolsko leto, ki prične jeseni. Zato bi bilo prav, da bi to zamejsko akcijo podprli tudi avstralski Slovenci. Važna je, saj gre pri njej za pravi boj, kdo bo prvi. Tudi nemško govoreči nasprotniki vabijo našo mladino in ji ponujajo skoro vse zastonj — marsikaterega našega nadarjenega dijaka nam lahko zvabijo in izgubljen je za naš narod. Da, to je hud boj! Z zavestjo odgovornosti prosijo slovenski koroški starši za pomoč. Novi dijaški dom Mohorjeve družbe je res lep, saj mora konkurirati z drugimi sličnimi domovi, a brez sredstev ga ni mogoče voditi. Za vzgojitelje so pri fantih sinovi sv. Don Boska, salezijanci, pri dekletih pa naše šolske sestre sv. Frančiška. Res se trudijo in starši so zadovoljni, ker jim vzgajajo dobre verne Slovence.

Koroških Slovencev je žal že malo. Samo če pomagamo vsi skupaj, bodo preživeli. V zadoščenje bo vsakemu dobrotniku, da je s podporo storil dobro delo. Stopil bo lahko v stik s hvaležnim dijakom in če bo kdaj hodil po lepi Koroški, se bosta lahko tudi osebno srečala. Takrat bo vsakdo lahko s ponosom ugotovil, da je tudi on pomagal ohraniti zamejsko Koroško kot slovenski biser. Današnjih 491 dijakov celovške slovenske gimnazije je porok za to, da jim le tudi v bodoče zagotovimo gnotne možnosti za študij. J. U.

Z vseh vetrov

ČESTITKE K PRIZNANJU izrekamo našemu rimskemu rojaku frančiškanskemu patru Brunu. **P. Bruno dr. Korošak** je kot član slovenske frančiškanske province v Rimu že od leta 1941, ko je bil poslan tja kot študent. Danes poleg drugih odgovornih služb poučuje na papeški univerzi Urbaniana (de Propaganda Fide). Letos pa ga je Kongregacija za evangelizacijo narodov imenovala za inšpektorja vseh teoloških šol, ki so pridružene univerzi Urbaniana. Očitno Kongregacija zna ceniti njegove pedagoške in znanstvene sposobnosti. — P. Bruno bo v septembru odpotoval na vizitacijo institutov afriške Cerkve. Začel bo v Južni Afriki in nato obiskal še Malawi, Zaire, Nigerijo, morda tudi Benin. Prihodnje leto bosta prišla na vrsto Indija in Hong-Kong.

ČE JE statistična ugotovitev pravilna, je v Zvezni republiki Nemčiji vsako leto milijon splavov. Ta strahotna številka pomeni, da Nemci pred rojstvom umorijo vsako drugo dete. Organizacija "Gibanje za življenje" dokazuje, da gre iz državnega sklada zdravstvenega zavarovanja materam, ki se po spočetju odločijo za splav, kar 275 milijonov mark letno. Nemška evangeličanska zveza, v katero je včlanjenih večina protestantskih Cerkva, opominja nemški narod, naj si vendar neha nalogati "veliko krivdo s tem prelivanjem nedolžne krvi nerojenih, ki izziva božjo sodbo."

PRED VOJNO samostojna Litva je danes znana kot ena sovjetskih republik. Od treh milijonov prebivalcev jih je osemdeset odstotkov katoliške vere. Vernike oskrbuje le okrog 700 duhovnikov, ki pa so v glav-

nem vsi že ostareli. Vzrok za to je dolgoletna ostra protiverska politika sovjetskih oblasti, ki ni dovoljevala študij bogoslovja in še na različne načine ovirala svobodno izbiro duhovniškega poklica. Protiverska gonja je res malo popustila pred desetletjem in nedavno so semenišču vrnilo podržavljeni stari rektorat. Goncev bogoslovja je danes 105, posvečenih pa je bilo letos za celo Litvo trinajst novomašnikov, kar pa se ob pomanjkanju duhovnikov komaj pozna.

EFEZ v Mali Aziji je bil v prvi dobi krščanstva znana cerkvena občina in tja naj bi apostol Janez pospremil božjo Mater Marijo, ko ji je po naročilu umirajočega Kristusa posvetil svojo skrb. Prvotna efeška bazilika sv. Janeza je ena najstarejših bazilik sploh. Je pa v razvalinah in po poročilih bodo začeli kmalu z njenim restavriranjem. Denar za obnovo je že zbran. Če že ne bodo mogli obnoviti bazilike v vsem njenem prvotnem sijaju, bodo vsaj poskusili rešiti to, kar je od nje ostalo, da se bo v Efezu ohranil spomin na krščanske korenine daleč nazaj v zgodovini.

TISTIM, ki se navdušujejo za komunizem in Sovjetsko zvezo — in takih srečaš po Avstraliji danes kar precej, bi človek stavil samo eno vprašanje: Koliko ljudi beži iz demokratičnih dežel v Sovjetsko zvezo in njene satelitske dežele? V nasprotju pa je cela vrsta znanstvenikov, umetnikov, športnikov in baletnih plesalcev, ki nenehno izrabijo priliko, da se ne vrnejo v komunistični raj. Nedavno je v Italiji zaprosil za politični azil eden najbolj znanih sovjetskih filmskih režiserjev, Andrej Takovskij. Mudil se je na umetniškem obisku v Milanu, pa se ni hotel več vrniti domov.

Pred leti se je neka avstralska družina iz Perthu odločila, da se izseli iz "smrdljive Avstralije" v "zlato napredno Rusijo", kot so takrat časopisi omenjali njih izjave. Odšla je z vsemi avstralskimi blagoslovi in odovljenji sovjetskega konzulata "za stalno" v rdečo stvarnost. Pa ni bilo dolgo, ko se je vrnila. Z novinarji ni hotel govoriti noben član vrnjene družine, ker jih je bilo sram — vrnitev sama pa je bila zgovoren dokaz, da so komunizem iz daljave videli v vse drugačni in kaj mikavni luči, kot pa v Moskvi v vsakdanjem življenju po Marxovem kopitu.

E. Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovencem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČŽŠ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

1 Yarra Court, N. DANDENONG, Vic. 3175

Telefon: 795 6937

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN

LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.

Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.

Full denture service and repairs.

Menim, da bi moral marsikateri Avstalec za nekaj časa v kako komunistično deželo. Pa ne le Avstalec – tudi mnogo naših ljudi je že pozabilo, kako so še pred komaj nekaj leti bežali preko meje iskat svobodo, ki so jo danes žal presiti . . .

O ŠVEDSKI pa tole iz "Naše luči": Vse ima svoj čas, pravi svetopisemski pridigar. Zgleda, da ta njegova ugotovitev velja tudi za versko zavzetost in bogoskatejstvo. Göteborgs - Posten je 6. aprila v dolgem članku prikazal nekatere rezultate zanimive raziskave o vernosti 12 – 15-letnikov. Ugotavlja: "Pred desetimi leti švedski učenci navadno niso razpravljali o verskih vprašanjih. Zdaj pa je drugače. Ne sramujejo se več odprto govoriti o svoje iskanju." Člankar nadaljuje: "Ni lahko ugotoviti, kaj je povzročilo ta preobrat."

"PODAJMO SI ROKE!" je bil ob vsem hollywoodskem sijaju otvoritve 23. OLIMPIJADE v Los Angelesu 29. julija vsekakor najlepši in spomina vredni prizor. Nad dva tisoč ljudi raznih narodnosti se je v narodnih nošah pojavilo na stadionu pred skoraj sto tisoč gledalci in osem tisoč tekmovalci. In prijeli so se za roke športniki, narodne noše, vsi navzoči, pa tudi ljudje na različnih koncih sveta, kot je prikazal TV-ekran. Telesa so zavalovala v ritmu in duhu pesmi "Podajmo si roke!" Svet se je vsaj za nekaj trenutkov simbolično strnil v bratsko vez prijateljstva . . . Kako lepo bi bilo, ko bi se pridružil tudi del sveta, ki ob tej letošnji svetovni športni prireditvi stoji ob strani! Kako lep bi postal naš planet in življenje na njem, ko bi duh bratstva zares prevladal in zajel vsa človeška srca!

Ko to pišemo, se športniki 139 držav sveta še borijo za zlato, srebro in bron. Še gori olimpijski ogenj na plamenici veličastnega stadiona, v katerem odmevajo kriki ter ploskanje tisočev udeležencev.

LITVANSKI KATOLIČANI izven meja svoje usuznjene domovine in razreseni po vsem svetu, so nedavno dobili svojega škofa, ki jih bo povezoval, jih obiskoval in jim nudi duhovno pomoč. Papež Janez Pavel II. je imenoval za to vi-

soko in odgovorno službo frančiškanskega patra Pavla Baltakis-a. predstojnika litvanskega frančiškanskega vikariata sv. Kazimirja za dušnopastirsko skrb litvanskih priseljencev v ZDA. Postal je naslovni škof zgodovinskega škofijskega sedeža Egara, njegova "škofija" pa se bo raztezala po vsem svetu, kjer koli so naši po vojni zatočišče številni litvanski begunci. V škofa bo p. Pavel posvečen 17. septembra v stolnici v Portlandu, Maine, ZDA.

ZA AVSTRALIJO kaj porazna dejstva je odkrila raziskava, ki sta jo izvedla naše ministrstvo za vzgojo in ABC: avstralski otroci presedijo poprečno 30 ur na teden pred televizijskim zaslonom. To je že pet ur več kot pred šestimi leti, ko so izvedli podobno raziskavo. Za vzrok porasta navajajo prodor videotehnike, saj ima že vsak drugi avstralski lastnik televizije tudi pravico za predvajanje video-kaset. Tako v nekaterih družinah "predvajajo" že celo več kot 20 filmov na teden, včasih kaj dvomljive vsebine. Vse to otroka naravnost sili, da opušča igre na prostem in šport, kar bo prineslo zle posledice. Izračunali so tudi, da lahko

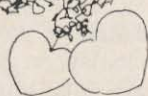
Izračunali so tudi, da vidi vsak avstralski otrok do svojega 14. leta na televiziji kar 11. 000 umorov.

SLOVENSKI HOTEL »BLED« V RIMU

Lastnik: VINKO LEVSTIK

kotiček naših mladih

Dragi striček! Še nikoli se nisem oglasila, zdaj pa me je mamica nagovorila. Seveda mi je tudi obljubila, da mi bo pomagala. Veš, razumem še kar dobro, ko pa povem kaj po slovensko, ga včasih grdo polomim, da se mi mama smeje. Še težje pa je kaj napisati v slovenskem jeziku. Na vrhu tega pisma sem napisala najprej "streecheck" namesto "striček"

Mama pravi, da nas pridi kaj obiskat. Prej smo živeli v Melbournu, zdaj pa smo že nekaj časa na deželi. A mami je preveč dolgčas tukaj. Jaz pa sem že našla v šoli veliko novih prijateljic, le Slovenke ni nobene.

Pozdrave tebi in vsem Kotičkarjem! — Mary Ann Pogačar, 12 let, Yea, Victoria.

DRAGI OTROCI!

Danes gremo po mlado osebo oz. osebi za našo GALLERIJU MLADIH ven iz Melbournu, ostali pa bomo v Viktoriji. Striček pa še vedno upa, da bo za prihodnjo številko Kotička dobil kako pošiljko s sliko v ta namen iz kakega drugega dela Avstralije. Rad bi bil čim bolj nepristranski, pa mi kar ne gre, ko od drugod včasih kar za več izdaj "Misli" ni ne slik ne poročil.

Danes vam predstavim dva mlada muzikanta med gippslandskimi Slovenci znane ZIDARJEVE družine, ki živi v Traralgonu. Srečujemo se vsaka dva meseca pri slovenski maši v Morwellu, kamor kar redno prihajajo vsi, Goran pa včasih celo ministrira.

GORAN ima komaj štirinajst let, pa je že priznani muzikant. Igra klasično kitaro, saksofon, pa še hornist je — "tenor horn" je njegov najljubši instrument. Je član kar treh muzikalnih skupin: igra pri "Traralgon Versatile Brass", pri "St. Paul's Concert Band" svoje šole in na povabilo je pristopil še v viktorijsko priznano kot najboljšo "State Youth Band". Za sodelovanje pri tej skupini ga mora oče voziti na vaje v Melbourn — precej nad sto kilometrov. Vsekakor je udeležba pri teh skupinah za mladega fanta zares lep uspeh in želimo mu jih še veliko tudi v bodoče. Obenem pa Goran tudi ne zanemara športa in v šoli je dober študent, da sta ga ata in mama upravičeno vesela.

Na sliki je tudi njegova mlajša sestra DIANA, ki se močno trudi, da bi v muziki ne zaostajala za bratom. Tudi ona igra na kitaro in saksofon, za "tenor horn" pa najbrž nima dovolj sape. No, kasneje v nekaj letih bomo videli, če bo kdaj posekala Gordona. Vsekakor pa pri Zidarjevih danes ne manjka muzike — brenkanja, piskanja in trobenja ne bo zlepa zmanjkalo tudi v bodoče. Očitno ga bo vedno več. . .

DNEVI V TEDNU

MALČKI V PRVEM SO RAZREDU,
PA O TEDNU SE UČE:
KOLIKŠNO JE NJIH ŠTEVILO
IN KAKO JE TEM IME.

KO UČITELJ JIH NAŠTEJE,
KDO POSKUŠA TUDI SAM.
A NE GRE. SAMO DO SREDE . . .
POTLEJ REČE VSAK: "NE ZNAM."

OPOGUMI SE TOMAŽEK.
KO PRI SREDI JE, ZAČNE:
"ŠE ČETRTEK . . . PETEK . . . ŠESTEK . . ."
RAZRED NANJ S PONOSOM ZRE.

JURIJ PA DRUGAČE SODI:
"ŠESTEK? TO PA RES NI PRAV.
REČI MORAL BI — SOBOTA."
ZDAJ V RAZREDU JE ŽIVŽAV.

PA UČITELJ VMES POSEŽE
IN UČENCE POMIRI:
"KAR NAM JURIJ JE POVEDAL,
TO JE PRAV, LE TO DRŽI."

LJUBKA ŠORLI

V SYDNEYU, N. S. W., je bilo v petek 20. julija 1984 v cerkveni dvorani v Merrylandsu drugo srečanje ljubiteljev slovenskega jezika. Spet smo se zbrali — z dobro voljo, da bi kaj ukrenili za obrambo slovenskega jezika, za našo kulturo, za naš narod, ki se vse premalo zaveda svojih zakladov in svojih pravic in je ravno zaradi tega v življenjski nevarnosti.

Gre za obstoj slovenstva. Gre za materinščino.

Dó materinščine ima pravico vsak narod na tem planetu. Kdor te pravice ne spoštuje, dela krivico narodu in sramoto svoji lastni materi.

Cilj, ki ga imamo, morda ni še vsem jasn. Zato smo se zbrali, da ga razčistimo, odkrijemo in pokažemo, da glasno povemo, kdo smo — ali smo ali nismo — člani živega naroda, ki bo živel, dokler nas bo kaj, ki se potegujemo za njegove pravice.

Od našega prvega srečanja se je marsikaj mlelo v našem mlinu. Da ne bomo nič skrivali, sem po vrsti omenil glavne točke našega delovanja in prečital nekaj izvlečkov iz pisma, ki smo jih dobili od blizu in daleč. Prišla so kot odgovor na okrožnico o zadevi slovenskega jezika in programskih jeder, ki smo jo napisali in razposlali takoj po prvem sestanku 20. aprila, oz. kot odgovor na del okrožnice, objavljen v majski številki "Misli".

Po branju pism in mojih odgovorov nekaj besed o naši skupni blagajni: Skupno smo prejeli 120.— dol. darov, stroškov pa je bilo doslej 109.— dolarjev.

Kaj naj ukrenemo nadalje? Na sestanku so bili dani tile predlogi:

1. Združimo se v enostavno organizacijo, ki naj bi se na kratko imenovala "Slovenska Akcija".

2. Vsi tisti, ki hočejo biti člani Slovenske Akcije, naj dajo svoje ime, naslov in telefonsko številko v člansko knjigo, ki bo odprta vsem članom. (Avstralci bi rekli: "Stand up and be counted!")

3. Začetna in letna članarina naj bo en dolar, potrdilo blagajnika za ta dolar pa naj velja za izkaznico članstva.

4. Zbrali naj bi se na srečanje trikrat ali štirikrat na leto.

5. Obveščali naj bi drug drugega o zadevah Akcije s

Rex PHOTO STUDIOS

Tel.: 386 8069

Excellence in Photography

Izdelavamo prvovrstne fotografije

ob prilikah porok, krstov, prvih obhajil, birne

678—680 SYDNEY ROAD,
BURNSWICK, VIC. 3056

Govorimo
tudi slovensko

članki, osebnim dopisovanjem ali po telefonu.

6. Odbor naj bo začasnega značaja, od srečanja do srečanja. Kdor hoče aktivno sodelovati, naj se pridruži odboru. Kdor ne more, naj odstopi.

7. Kar pride denarja v blagajno, naj se uporabi izključno za slovensko kulturo.

8. Če se naše članstvo okrepi z velikim številom zavednih Slovencev, tedaj bo naša članska knjiga viden dokaz naše sloge ter moči in uspeh Akcije bo zagotovljen.

Živel slovenski narod!

Ivan Kobal, tajnik 'Slovenske Akcije',
c/o 313 Merrylands Road,
Merrylands, N. S. W., 2160

PORT LINCOLN, S. A. — Po dolgem času naj irabim priliko in spet napišem nekaj vrstic iz našega oddaljenega konca.

Ker smo v času Olimpijskih iger, je v prvi vrsti primerna novica, da ima tudi naše mestece tekmovalca v Los Angelesu. Ime mu je David (Dean) Lukin, po

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.
182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom:

V. FERFOLJA,
J. M. THAME,
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff, Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560 4766 in 560 4490

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

rodu iz dalmatinske družine in naj še dodam, da je moj mož Branko njegov birmski boter.

Vsi smo bili ponosni na njega, ko je pri zadnjih Commonwealth Games v Queenslandu prejel zlato medaljo za "heavy weight lifting". Zdaj pa se nahaja v Los Angelesu, da spet poskusi pridobiti Avstraliji in seveda v svoje zadoščenje medaljo. Vsi v našem obmorskem mestecu govorimo samo o tem in čakamo, kako se bo naš fant odrezal. Ob času, ko bo on tekmoval, bodo vse šole v Port Lincolnu proste učenja, da ga bodo vsi učenci lahko gledali po televizij-skem prenosu. (Ko gre to pismo v tisk, je zlata medalja že okrog Davidovega vratu: zaslužil si jo je z dvodom 240 kilogramov uteži. Zato Port Lincolnu tudi MISLI čestitajo. Da bo slavje ob vrnitvi zmagovalca nekaj posebnega, si lahko mislimo. Časopisi poročajo, da bodo meščani barako, v kateri je treniral, prebarvali zlato. — Op. ur.)

Morda mnogi izmed bralcev ne vedo, da je naše obmorsko mesto kljub majhnosti eno najbolj priznanih pristanišč za ribiške ladje, ki love tuno in seveda tudi mnogo drugih vrst rib. Večina med lastniki ladij so Dalmatinci, ki s poštenostjo in trdim delom doprinašajo svoje, da je Port Lincoln danes tako poznano mesto po ribolovu. Toliko so priznani, da je nekaj let tega takratni župan Davey imenoval eno naših cest "Kali" — po mestu Kali v Dalmaciji, od koder večina tukajšnjih Dalmatincev izhaja. In iz

ene teh družin prihaja tudi Dean Lukin, v ponos staršem in celemu mestu. Naj poudarim, da je zelo prijazen mladenič in ni prav nič pretirano, ko ga imenujejo "the gentle giant".

Naj dodam še, da smo imeli letos že četrtega študenta (Exchange Student), ki jih sponzorira Rotary Club, katerega član je naš Branko. Prvi fant je bil iz Južne Afrike, nato dekle z Japonske, dekle iz Južne Afrike, letošnji fant pa je iz Finske. Ker doma govorimo večinoma slovensko, smo vse štiri naučili več slovensko kot italijansko. Jussi, finski fant, je zelo dobro bral slovensko in italijansko, četudi je finski jezik zelo drugačen. Vsekakor je lepo imeti mladino iz drugih dežel za nekaj časa. Mi se dosti naučimo od njih in oni od nas.

Lepe pozdrave od nas vseh! — Roža Franco.

SYDNEYSKIM ROJAKOM

nudi

BOLOGNA SMALLGOODS

Telefon
728 1717

7 QUEST AVE.
CARRAMAR, 2163

svže meso, kvalitetno suho meso,
raznovrstne salame in druge mesne izdelke.

Za razne priložnosti po naročilu
spečemo tudi celega prašička.

Hitra in brezplačna dostava.

Obrnite se na nas!

Priporoča se lastnik podjetja

J. & A. ŠKRABAN

Priporočam se Slovencem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljam zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757

ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOUK

KALGOORLIE, W. A. — Naj se po dolgi zamudi še mi oglasimo in poravnamo svoj dolg za MISLI, katere redno in z veseljem prejemamo. Smo daleč od drugih slovenskih naselbin, zato so nam še bolj dobrodošle, zamudo pa razdalje — upajmo — vsaj malo opravičijo. No, pa je zdaj poravnava naročnine enkrat za večkrat.

Rad bi uredništvu javil, da smo imeli tudi pri nas smrt rojaka, ki pri MISLIH verjetno še ni znana, saj o njej še nisem bral. Tako sem se jaz odločil, da vam poročam za vknjiženje v slovensko Matico pokojnih. Umrli rojak je STANKO RIBARIČ, rojen 10. oktobra 1926 v Velikih Munah v Isti. Dne 22. marca letos ga je na domu v Kalgoorlie, W. A., zadela srčna kap. Pokojnik zapušča ženo in pet otrok.

Ostanite zdravi! Pristrčno pozdravljeni pri uredništvu MISLI, kakor tudi vsi naročniki, ki berete te moje skromne vrstice! — Ivan Dodič z družino.

Iskreno se zahvaljujem za poročilo o pokojnem. Le naj bi Ivana posnemali tudi bralci po drugih naselbinah, saj za marsikaterega rojaka dolgo ali pa sploh nikoli ne zvem. — Urednik.

W. HINDMARSH, S. A. — ... Tako hitro nas je zapustil Stanko Šubic — kdo bi si mislil. Pa je bil tudi to leto še v narodni noši pri marijanski procesiji. Gospa Dodičeva se je bala, da ji bo med potjo umrl, a je le zdržal. Dva tedna kasneje pa nas je zapustil. Lep pogreb je imel. Na grobu so mu zapeli "Gozdič je že zelen" in Dr. Frank je govoril o njem kot zna le on.

Kdaj pridete kaj k nam pogledat našo lepo cerkev? Zdaj je končana. Zvonov pa žal nimamo, da bi nas klicali k angelovemu češčenju, kot je bila navada doma. Pa da bi nam zapeli ob pogrebu v zadnje slovo.

Lep pozdrav in hvala za tako lepe MISLI — mora biti res naporno delo mesec za mesecem. — Marija Posavac (zdaj že tudi ona med pokojnimi. — Op. ur.)

Urarsko in zlatarsko podjetje

Alexander

WATCHMAKER and JEWELLER
190 Church Street (vagal Macquarie St.)
Parramatta, N. S. W.
Telefon 633 1384

vam nudi 10% popusta pri vsakem nakupu, 20% pa na vsa popravila ur in zlatnine ter šest mesecev garancije.
Engraving imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND
MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih. — Priporočata se

E. & C. ROBNIK

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST,

N.S.W., 2165

Telefon: 72 1583

REŠITEV julijske (NAROB) KRIŽANKE:

Vodoravno: 1. molk; 5. bister; 10. polje; 11. ogel; 12. od; 13. usad; 14. mast; 16. kril; 17. efekti; 19. jajca; 22. on; 23. ikra; 24. Zilja; 27. junak; 29. dame; 30. ar; 31. utone; 34. zavesa; 37. trak; 39. brin; 40. Leon; 42. da; 43. naše; 45. siten; 47. cmokec; 48. akut. — Navpično: 1. modra; 2. ol; 3. ljuljka; 4. kes; 5. bodec; 6. lg; 7. seme; 8. tlak; 9. rutina; 10. pok; 15. stojl; 18. fazan; 20. arkus; 21. ja; 23. in; 25. imetnik; 26. le; 27. jazbec; 28. urar; 29. do; 32. talec; 33. kadet; 35. vino; 36. enak; 38. kan; 41. osa; 44. še; 46. tu.

Rešitev so poslali: Ivanka Študent, Slovenske sestre v Slomškovem domu, Jelka Kutin, Zalika Svenšek, Jože Grilj, Majda Skubla, Ivanka Kreml, Francka Anžin in Marija Špilar, Anica Buchgraber, Julka Vodopivc, Slavko Koprivnik, Angela Židan, Jože Vah, Lidija Čušin, Milan Prešeren, Alojzija Podbevšek, Vinko Jager, Albina Konrad, Viktorija Gajšek. — Žreb je odločil nagrado JULKI VODOPIVC.

Opali

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro BRUŠENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV. izdelujemo pa tudi ZLATNINO in SREBRNINO po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne in poročne prstane ...

OBIŠČITE NAS!

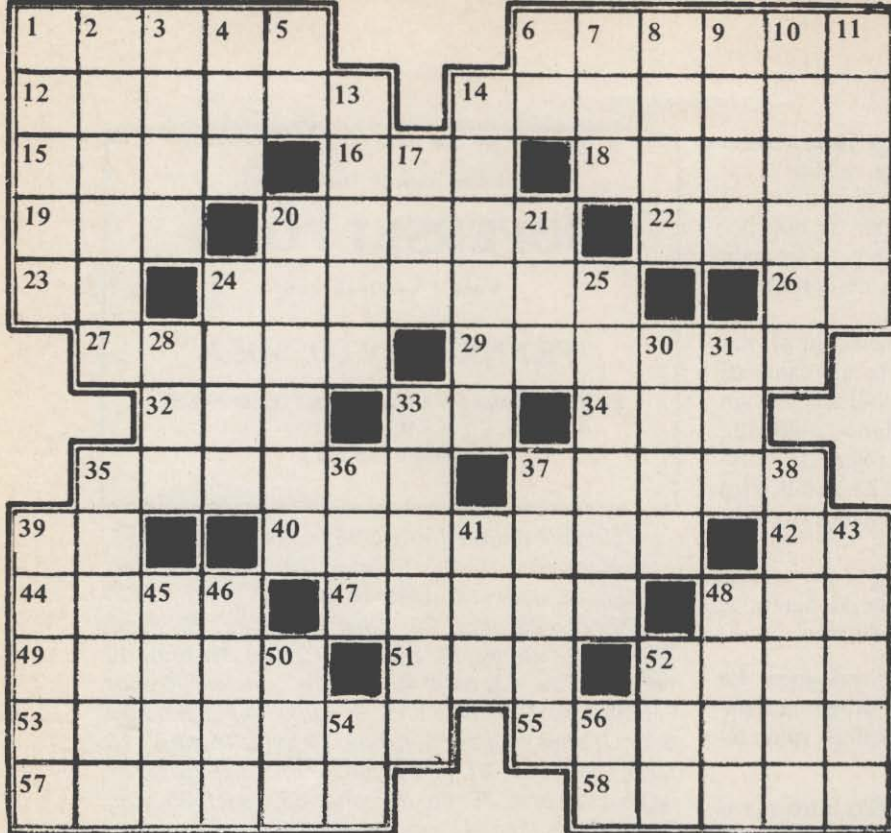
Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 WATTLETREE ROAD,

EAST MALVERN (Melbourne), 3146

Telefon: 509 1611

KRIŽANKA (P. Bernard)

Vodoravno: 1. izdelovalec očal; 6. bočje, zidna ograja; 12. plovilo na parni pogon; 14. stokrat; 15. moško ime; 16. svetopisemska oseba stare zaveze; 18. zvok kopit; 19. mreža (angl.); 20. tehnični poklic; 22. vprašalnica; 23. Anton Nadrah; 24. prebivalka afriške države; 26. Anton Novačan; 27. buča; 29. spremljevalec (tujka); 32. podgana (angl.); 33. Miha Žibert; 34. kratica svetovne velesile; 35. glasbeni inštrument; 37. vojaško oskrbovališče (tujka); 39. kratica za kiloliter; 40. razkrit; 42. Niko Kuret; 44. bodeči del klasa; 47. zdravilo proti malariji; 48. lepo število; 49. najmanjši del kake prvine (dvojina); 51. industrijska rastlina; 52. slog; 53. slovensko mesto; 55. vzorec, stanje; 57. kraj v Viktoriji (blizu Ballarata); 58. namestnik predstojnika.

Navpično: 1. veriga za merjenje drevesne debeline; 2. pravica izumitelja do izuma; 3. moški predstavnik čebela; 4. gostilna (angl.); 5. oziralni zaimsek; 6. kratica za število; 7. delo v zemlji; 8. očka; 9. tekoča voda; 10. del srca; 11. svetnik iz Padove; 13. podnebje; 14. stanje, položaj; 17. strupena žuželka; 20. hribovski človek; 21. kratica za Rdeči križ Slovenije; 24. morska riba, tudi igra na karte; 25. nujen, pereč (tujka); 28. napis na križu (brez ene črke); 30. plevel; 31. začete tri črke priimka slov. umetnika v Avstraliji; 33. maža; 35. vinski poklic; 36. huda bolezen; 37. samo, nič drugega; 38. doba v daljni preteklosti; 39. drobna rija; 41. osebni zaimsek; 43. del duhovniške obleke; 45. slovenska reka; 46. arabski poglavar; 48. povezava; 50. oče v jeziku, ki ga je govoril Jezus; 52. poslanci; 54. Oton Tekavec; 56. Branko Vogrinc.

REŠITEV pošljite do 3. septembra!

PO "SLOVENSKO" SE NASMEJMO!

+ *Ljudstvo vam je omogočilo vse, kar ste mu obljubljali.*

+ *Nočemo zgodovine, dokler ne gredo nekateri ven!*

+ *Po dežju pride sonce. Včasih tudi elektrika.*

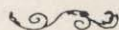
+ *Vsaka šola nekaj stane. Našo plačujemo v devizah.*

+ *Naša stanovanja, pravijo, so najdražja na svetu. Mogoče. A če vidim, komu jih podeljujejo – niti stanovalci niso poceni.*

+ *Dolar je vse bolj nestabilen, saj raste počasneje, kot dinar pada.*

+ *Delu čast in oblast! Delavcu pa vsaj toliko, da bo lahko živel!*

+ *Ne delajte novih neumnosti! Imamo še veliko zalogo starih!*

SLOVENSKO VERSKO in KULTURNO SREDIŠČE v KEW (MELBOURNE)

z veseljem sporoča, da daje na razpolago prostore za pouk ali izpopolnjevanje v klavirski harmoniki pod vodstvom BRANKA TOMAŽIČ - SRNECA.

Za dogovor in vse informacije kličite:

BRANKO – 870 4810,

ali pa STUDIO – 870 8513

HEIDELBERG CABINETS FRANK ARNUŠ PTY. LTD.

Priporočamo se melbournskim rojakom za izdelavo kuhinjskih omar in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

SVETO PISMO NOVE AVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opombami in kratko razlago težko razumljivih mest. — Cena 6.— dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtno spise Tomaža Kempčana. — Cena 5.— dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika. Dodane so tudi stalne mašne in druge molitve. Cena je 5.— dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.— dol.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika, ki je izšel pred dvema letoma v Ljubljani in ima 305 strani. V belih, rdečih in temnomodrih platnicah. Cena je 5.— dol.

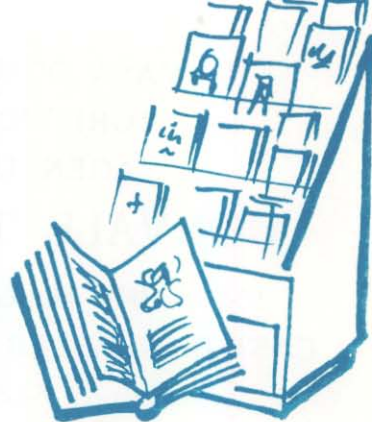
SHEPHERD OF THE WILDERNESS — Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.— dol.

BOJ ZA SLOVENSKO ŠOLSTVO NA PRIMORSKEM — Izdano v Argentini. Iz zapiskov pok. dr. Srečka Baraga in ohranjenih dokumentov je vsebino knjige uredil Alojzij Geržinič. Cena 10.— dol.

DREAM VISIONS — Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu Antona Družina in z ilustracijami Lilliane Brulc. Izdano v ZDA (Slovenian Research Center). Cena 11.— dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY — O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kobal. Cena 8.— dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) — Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N. S. W. Obsega spomine na Loško dolino med revolucijo in razmišljanja o komunizmu. Cena 6.— dol.

SLOVENIAN HERITAGE — (Vol. I) — Zbral in uredil dr. E. Gobetz, izdal pa Slovenian Research Center of America. V angleščini pisana knjiga o slovenskih dosežih v svetu, 642 strani večjega formata, trdo vezana. Vredno branje zlasti mlademu rodu med nami. Cena 18.— dol.

Naj omenim, da poština v ceni NI vključena!

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prirčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666
(vse ure)

*Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni
prostor za parkiranje. Ali pa nas pokličite po telefonu
in PRIDEMO NA VAŠ DOM, če je tako ugodnejše!*

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila,
zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road, EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666 (vse ure!)

Ime GREGORICH je med viktorijskimi rojaki že od leta 1952 dobro poznano
in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje.

PARI, KI NAČRTUJETE POROČNO POTOVANJE, STOPITE V ZVEZO Z NAMI!
UREJAMO TUDI POTOVANJA PO AVSTRALIJI, V NOVO ZELANDIJO,
BALI, SINGAPUR, HONGKONG,
ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIŠKE, KANADO
TER SEVEDA KAMOR KOLI V EVROPO IN NA VSE STRANI SVETA.

Ne pozabite ime ERIC IVAN GREGORICH!

Priporočamo se in Vas ne bomo razočarali!

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

Tudi drugo leto (1985) bo skupinski polet MELBOURNE — SYDNEY — LJUBLJANA.
V mesecu juniju bo zelo ugodna ekonomska prilika za obisk lepe rodne domovine.
Obrnite se na nas za podrobnejša pojasnila!